

АЛАХОВ ПОСЛАНИК МУХАМЕД С.А.В.С.

محمد رسول الله صلى الله عليه وسلم باللغة الصربية

Абд Ер-Рахман ибн Абд Ел-Керим Еш-Шиха

د. عبد الرحمن بن عبد الكريم الشيحة

Превод:

EUROPEAN ISLAMIC RESEARCH CENTER (EIRC)

المركز الأوروبي للدراسات الإسلامية

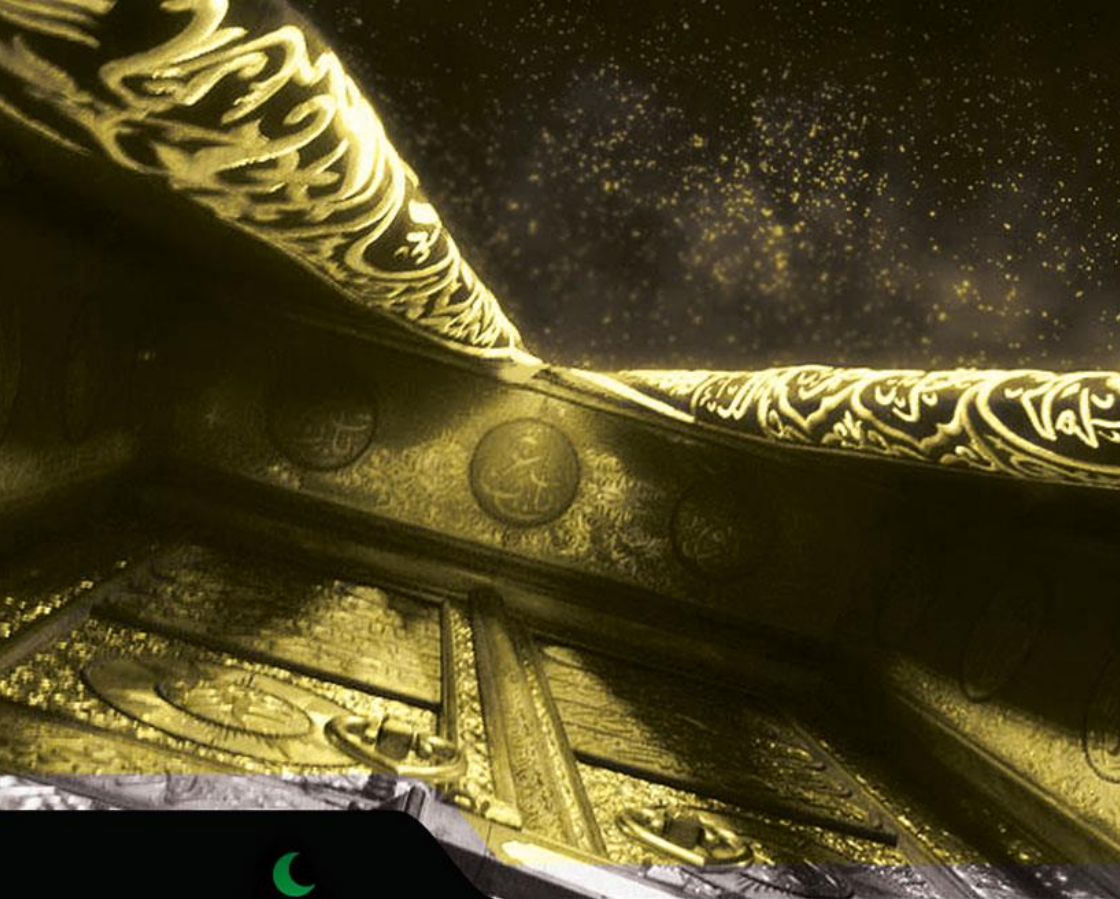
& Мустафа Голош

Ревизија:

Ифет Зукорлић

WWW.ISLAMLAND.COM

ISLAM LAND

GROW GOODNESS BY YOUR HAND

EXPLORE ISLAM IN ALL LANGUAGES

WWW.ISLAMLAND.COM

У ИМЕ АЛАХА МИЛОСТИВОГ САМИЛОСНОГ

Сва хвала и захвала припадају Алаху, Господару светова и нека је салават и селам на нашег Веровесника Мухамеда, његову породицу и све његове другове. А након тога...

ПРЕДГОВОР

Када говоримо о Мухамеду, Алаховом посланику који је послат свим људима, уистину говоримо о највећој личности коју древна и савремена историја познаје. Ова констатација није изречена тек онако. Онај ко је читао његову биографију, упознао његов ахлак (морал и карактер) и његове врлине, али без верске пристрасности и личних предрасуда може потврдити исправност ове наше констатације. О овоме сведоче и они немуслиmani који су коректни и правични. Каже професор Хасан Алиј, Алах му се смисловао, у часопису „Нурул-Ислам“⁽¹⁾: „Рекао ми је један пријатељ који је хиндус – Сматрам да је посланик Ислама, Мухамед а.с., највећа и најпотпунија светска личност. Упитао сам га – Због чега мислиш да је Мухамед а.с. највећа личност света? Одговорио ми је: „Мислим да Посланик Ислама поседује разноврсне карактеристике, велики морал и бројне врлине које ниједан други човек у светској историји није имао. Био је краљ којем је цела отаџбина била покорна, могао је у њој да ради шта хоће и како хоће, али је упркос томе био понизан и скроман. Сматрао је да он, заправо, не поседује ништа већ је све у рукама његова Господара. Видећеш га у огромном богатству како му долазе камиле повијене под теретом у

⁽¹⁾ Порука Мухамедова, 8. предавање о Посланиковој биографији и поруци Ислама - Сејид Сулејман Ен-Недеви, страна 114,115.

његов град, али је он и поред тога био у потреби; па се у његовој кући данима не би наложила ватра ради спремања хране те је углавном гладовао. Био је велики вођа који је предводио малобројну и слабашну војску, слабо опремљену. Са таквом војском се борио против војске која броји на хиљаде потпуно опремљених војника и нанео им тежак пораз. Волео је и ширио мир и утицао је на склапање примирја смиреношћу срца и благошћу чији су услови стављени на папир, а имао је са собом хиљаде својих другова храбрих и наоружаних копљима и мачевима, који су били темпераментни и срчани, пуни елана и ентузијазма. Био је неустрашиви јунак који је сам стајао наспрам хиљада својих непријатеља неосврћући се на њихову бројност. Но упркос томе, био је нежног срца, милостив и благ бојећи се да не пролије кап крви. Био је обузет размишљањем о целом Арабијском полуострву притом не заборављајући своју кућу, своје супруге и децу, сиромашне муслимане и сирочад. Бринуо се и о људима који су заборавили на свога Створитеља и одвраћали од Њега. Настојао је да поправи њихово стање. Једном речју, Мухамед а.с. је био човек који се бринуо за цели свет, но и поред тога је био посвећен Алаху с.в.т. повучен од овог света. Он је на њему (овом свету), али као да није јер његово је срце било везано само за Алаха и оно чиме је Он Узвишени био задовољан. Нико ме се није светио из личних разлога. Позивао је да се према његовим непријатељима лепо опходи и желео им је хајр (добро), али није праштао Алаховим непријатељима и није их остављао на миру. Непрестано је упозоравао оне који одвраћају од Алаховог пута и претио им цехенемском (пакленом) казном. Био је захид (онај који се устеже од овог света), побожњак који је ноћи проводио у спомињању и сећању на Алаха с.в.т. молећи Га за спас. Као што се може замислити на основу

његових особина да је био неустрашив војник и борац са сабљом, исто тако је био и паметан и интелигентан посланик, непогрешиви веровесник који осваја земље и побеђује народе. Он је уистину лежао на хасури и јастуку од палминог лишћа и влакана. Када је реч о томе да је владао арапима можемо рећи да је био краљ арапских земаља иако је његова породица била у оскудици и сиромаштву и након што му је долазио огроман иметак са свих крајева Арабијског полуострва. Једне прилике је био у кругу своје џамије међу мноштвом људи па му прилази његова ћерка Фатима, део његове јетре, и жали му се како му се ужелела па га је загрлила својим рукама и удовољила својој жељи. Посланик а.с. је тада поделио муслиманима оно што им је Алах као ратни плен даровао. Својој ћерки није ништа од тога дао осим што је довио за њу речима којима ју је подучио да дови своме Господару, Алаху Узвишеном. Тога дана му је дошао његов асхаб Омер р.а. па је погледом разгледао по соби и не нађе ништа осим хасуре на којој је лежао Посланик а.с. која је оставила траг на његовом боку. Све што је било у кући могло би стати у једну зделу (посуду), а у његовој близини је била окачена о клин похабана мешина. То је све што је имао Алахов Посланик а.с. оног дана када му се покорило и пола арапа. Када је Омер р.а. видео ово није могао суздржати сузе из својих очију па га је упитао Алахов Посланик а.с: “Шта те је расплакало Омере?” Рече Омер: “А како да не плачем?! Кајсар и Кисра уживају у благодатима дуњалука (овога света), а Алахов Посланик нема ништа осим онога што видим.” На то му рече Посланик а.с: “Зар не би био задовољан, о Омере, да све што Кајсар и Кисра имају буде њихов удео на дуњалуку и његове благодати, а да ахирет (будући свет) буде само за нас!?”

Када је Веровесник опколио са својом војском Меку да је освоји, Ебу Суфјан је био на страни Абаса, амице Посланиковог, заједно су гледали муслиманске борце како им се приближавају са свих страна. За Ебу Суфјана скоро да није било безбедног места због његовог супростављања Исламу. Узнемириле су га многобројне скупине муслимана и племена која су им се прикључила. Полако су напредовали према Меки са стране где се налази Сафа попут бујице коју не може ништа спречити нити зауставити. Рече Ебу Суфјан своме другу: “О Абасе, доиста је твој братанац постао велики краљ.” Абас му одговори мислећи на нешто сасвим друго у односу на оно што је Ебу Суфјан сматрао: “Ебу Суфјане, није то та власт. Ово је посланство и посланица.” (из приче о освајању Мекке из два “Сахиха”)

Ади Ат-Таи, син Хатима Аз-Заи’а Ас-Сајта, који је био пример племенитости и великодушности. А био је вођа племена Ат-Таи. Једног дана је присуствовао састанку Посланика а.с. Тада је Ади још увек био хришћанин и видео је поштовање и уважавање Посланика а.с. од стране асхаба. На њима је била опрема за борбу, оружје и штитови. Било му је нејасно да ли се ради о посланству или о власти па се запитао “је ли ово један од краљева или један од Алахових посланика?” У томе је Посланику а.с. дошла једна сиромашна жена од мединских служавки и рекла: “О Алахов Посланиче, желим да ти нешто у тајности испричам.” На то рече Посланик а.с: “Погледај и изабери коју хоћеш улицу Медине да се издвојимо.” Остао је са њом и саслушао је све док није завршила. Биљежи га Ебу Давуд, а шејх Албани га сматра веродостојним.

Када је Ади ибн Хатим видео ову задивљујућу скромност Посланика а.с., а међу својим асхабима је поштован попут краља, тама неистине и лажи је отишла од њега и истина

му је постала јасна. Био је чврсто убеђен да је реч о Алаховој посланици. Затим се упутио према своме крсту, истраго га и са асхабима Алаховог Посланика ушао у светло Ислама.

Споменућемо и говоре неких оријенталиста⁽²⁾ о Мухамеду а.с. Ми као муслимани који верујемо у његово посланство и поруку нисмо у потреби за тиме, али ћемо их навести из два разлога:

- Први разлог што ћемо споменути речи оријенталиста о Мухамеду а.с. је тај како би неки муслимани који о Исламу не знају ништа осим његовог имена прочитали ово и сазнали шта немуслимати говоре и мисле о њиховом Веровеснику кога су оставили када је реч о слеђењу и угледању на њега а.с. Можда ће то бити почетак њиховог искреног повратка вери Исламу.

- Други разлог због којег наводимо речи оријенталиста је да немуслимати могу то прочитати и сазнати праву истину о поузданом посланику из уста својих сународника који говоре њиховим језиком у нади да ће кренути путем Ислама, или да ће то бити почетак озбиљног проучавања ове узвишене вере. Оне који ово буду читали бих замолио да се не поводе размишљањем других већ да сами, без

⁽²⁾ Треба знати да оријенталисти имају различите циљеве у проучавању и студирању ислама. Неки од њих проучавају ислам како би спознали истинску веру и њих Алах најчешће упуту ка истини и њеном слеђењу. Други пак проучавају ислам како би нашли неке слабости у њему – како би искривили и покварили слику о њему – борили се против њега и срушили га. То чине убацивањем сумњи, лажним етикетирањем и оптужбама, али њихов труд је осуђен на неуспех. Има и оних који проучавају ислам као веру и они углавном нуде исправне чињенице и јасне информације.

пристрасности, разлуче истину од лажи и тачно од нетачног. Молим Алаха с.в.т. да им окрене срца ка истини, упути их к Њему Узвишеном и да их упути на прави пут.

Абд Ер-Рахман ибн Абд Ел-Керим Еш-Шиха

WWW.ISLAMLAND.COM

Email: **info@islamland.com**

КО ЈЕ ПОСЛАНИК МУХАМЕД А.С.?

ЊЕГОВО ПОРЕКЛО

Он је Ебу Касим Мухамед бин Абдулах бин Абдулмуталиб. Његово порекло досеже до Аднана, једног од потомака Исмаила, Алаховог веровесника, који је син Ибрахима којег је Алах назвао Својим пријатељем, нека је мир на њих. Његова мајка је Амина ћерка Вехбова. И њено порекло досеже до Аднана који је потомак Исмаила, Алаховог веровесника, који је син Ибрахима којег је Алах назвао Својим пријатељем, нека је мир на њих.

Каже Посланик а.с: „Доиста је Алах од потомака Исмаилових изабрао и одликовао Кенанце, од њих је одабрао Курејшије, од Курејшија је одабрао племе Бену Хашим, а од њих је изабрао и одликовао мене.“ (Сахиху Муслим)

На основу овога Мухамед а.с. потиче из породице која има најбоље порекло на Земљи што сведоче и његови непријатељи. Ебу Суфјан који је био предводник у непријатељству према Веровеснику а.с. пре него је примио Ислам потврђује и сведочи о овоме пред Хераклом, бизантијским краљем. Од Абдулаха ибн Абаса р.а. се преноси да је Посланик а.с. написао писмо Кајсару у којем га позива да прими Ислам. Послао га је по Дихјету Елкелбију и наредио му да оде код намесника Басре који ће га одвести до Кајсара. Кајсар је након што је Алах од њега отклонио перзијску војску кренуо ка Јерусалиму пешице да се захвали Богу на благодатима. Када је до Кајсара стигло писмо Алаховог Посланика а.с. прочитао га је и рекао: “Доведите ми неког из његовог народа да се распитам о Алаховом Посланику.” Даље приповеда Ибн Абас да га је Ебу Суфјан обавестио да се налази у Шаму са неким

људима трговцима из племена Курејш за време примирја између Алаховог Посланика а.с. и Курејшија неверника. Ебу Суфјан каже: “Нашли смо Кајсаровог изасланика у једном делу Шама па је он пошао са мном и мојим друговима и тако смо стигли у Јерусалим. Кајсар је седео у свом друштву, на глави је имао круну, а око њега су били бизантијски великодостојници. Рече Кајсар свом преводиоцу: “Питај их ко је по сродству најближи овом човеку који за себе тврди да је Веровесник. Тада Ебу Суфјан одговори: „Ја сам са њим у сродству“, па ме је поставио испред себе, а остале Курејшије су селе иза мене. Затим је позвао преводиоца којем рече: „Реци им да ћу овог испред мене питати о том човеку - веровеснику, па ако ме буде лагао, онда ће и њега у лаж утеривати“, а Ебу Суфјан одговори: „Тако ми Господара, да се не бојим да ће се и на мене лагати, лагао бих!“ Онда се Херакл обратио преводиоцу речима: „Упитај га каквог је тај човек порекла међу њима?“ „Добро му је порекло“ – одговори Ебу Суфјан. „Да ли је неко из његове породице био владар?“ – постави друго питање Херакл. „Није“ – одговори му Ебу Суфјан. „Да ли сте га сматрали лажљивцем пре него што је почео говорити да је посланик?“ „Нисмо“ – одлучно одговори Ебу Суфјан. „Да ли га више следе угледни, охоли и богати или сиромашни, нејаки и незаштићени?“ „Више сиромашни“, одговара Ебу Суфјан. „Повећава ли се њихов број или се смањује?“ „Повећава се из дана у дан“ – забринуту ће Ебу Суфјан. „Има ли неко од њих да се одметне од онога у шта позива Веровесник након што је прихватио да га следи, из мржње према њему?“ „Не напуштају га“ – рече Ебу Суфјан. „Да ли се борите против њега и какав је исход борби?“ „Боримо се против њега и његових следбеника и некада нас они победе (алудирајући на битку на Бедру), а некада им ми нанесемо пораз

(алудирајући на битку на Ухуду).“ „Има ли обичај да крши обећања и уговоре?“ „Он не крши уговоре! Још увек траје уговор између нас о забрани ратовања, па не знам да га није за време мог одсуства прекршио.“ Шта вам наређује – упита Херакл. Наређује нам да обожавамо Алаха и да Му не приписујемо друга. Наређује нам да обављамо намаз и дајемо зекат, наређује нам благост и поштовање договора и еманета – рече Ебу Суфјан.

Затим се Херакл обрати преводиоцу: „Реци му да сам га питао за његово порекло, а претпостављао сам да је угледан у свом народу, јер је то био случај са свим посланицима пре њега. Питао сам те да ли је неко пре њега говорио оно што он говори. Када си ми рекао да нико пре њега није позивао у оно што он позива, рекао бих да је неко пре њега у то позивао, онда би се могло рећи да је само тај говор преузео. Питао сам те да ли сте га сматрали лашцем пре његовог посланства, па си ми одговорио да је познат по поверљивости и искрености, а рекао бих да онај који не лаже људе неће лагати ни на Господара. Питао сам те да ли је у његовој породици било владара, а ти си ми одговорио да није, па сматрам да, ако би било у његовој породици владара, онда бих могао рећи да он жели власт. Питао сам те о његовим следбеницима, па си ми потврдио да га следе сиромашни и незаштићени, а то су управо следбеници и пријашњих посланика. Затим сам те питао да ли га његови следбеници напуштају из мржње према њему, па си ми одговорио да га не напуштају, а ја ти кажем да иман не напушта искрена срца. Онда сам те питао да ли се број његових следбеника повећава или смањује, а ти си ми одговорио да се свакодневно повећава, што је случај и са иманом који се повећава у срцу верника све док се не употпуни. Питао сам те да ли се борите против њега и какав је исход тих битака, па си ми одговорио да се борите

и да некада он побеђује а некада ви, што је био случај са пријашњим посланицима и обично би крајњи исход био у корист посланика. Када си ми одговорио да не крши уговоре и обећања, сетих се да ни пријашњи посланици никада нису кршили своја обећања.“

„Ако се доиста налази код њега оно што ти говориш“ – рече Херакл – „онда је он Веровесник за којег сам знао да ће се појавити, али нисам знао да ће бити од вас (Арапа). Када бих знао да је могуће, волео бих да се сусретнем са њим, а када бих био код њега прао бих му ноге, а његово царство ће допрети до мојих ногу (тј. освојит ће Византијско царство).“

Онда је Херакл наредио да му се гласно прочита писмо које му је упутио Ресулулах с.а.в.с., а у њему је стајало: „У име Алаха Милостивог, Самилосног, од Мухамеда Посланика Алаховог, Хераклу, владару Бизантије. Спас нека је на онога који следи упуту. Позивам те позивом Ислама, прихвати Ислам – бићеш спасен (Еслим – Теслем), прихвати Ислам, Алах ће ти двоструку награду дати, а ако одбијеш, наследићеш грехе свих поданика у твом царству. О следбеници Књиге, дођите да се окупимо око једне речи и нама и вама заједничке: да се никоме осим Алаху не клањамо, да никога Њему равним не сматрамо и да једни друге, поред Алаха, боговима не држимо! Па ако они не пристану, ви реците: – Будите сведоци да смо ми муслимани!“

Када је завршено читање писма, настала је галама и препирка присутних (због тога што Херакл нагиње ка веровању Мухамеда с.а.в.с.). Затим нам је наређено да изађемо, а када смо изашли рекао сам својим сапутницима: „Повећала се популарност сину Ебу Кебша (надимак за Хариса ибн абду-л-Узза, оца Мухамеда с.а.в.с. по млеку) до

те мере да га се владари Византије плаше!“ Био сам још тада убеђен да ће вера коју проповеда Мухамед доживети експанзију, а касније ми је Алах распространио груди и прихватио сам Ислам. (Сахихул- Бухари)

РОЂЕЊЕ МУХАМЕДА А.С. И ЊЕГОВО ОДРАСТАЊЕ

Мухамед а.с. је рођен 571. године у племену Курејш које су арапи поштовали и према њему гајили пријатељство на сваки начин. Рођен је у Меки која је била верски центар за Арабијско полуострво, у којој се налазила часна Ка'ба коју је саградио Ибрахим а.с., отац веровесника, са својим сином Исмаилом а.с., коју су арапи ходочастили и тавафили око ње. Отац Мухамеда а.с. је умро још док је Посланик а.с. био у утроби своје мајке. Након што се родио умрла му је и мајка. Живео је као сироче, а одгајао га је његов деда Абдул-Муталиб. Када му је умро и деда одгајао га је његов стриц Ебу Талиб. Његово и остала племена су обожавала кипове. Правили су их од дрвета, камена, а неке и од злата. Стављали су их око Ка'бе и били су убеђени да им они доносе корист и штету. Цео његов живот је био проткан истином и поверењем. Он није знао за издају, лаж, превару нити проневеру. У свом народу је био познат по поверењу и поузданости па су њему поверавали своје ствари и депозите када би ишли на пут. Такође је био познат по искреном говору. Био је познат по најлепшем ахлаку (понашању), благом и јасном говору. Људима је желео добро, волео га је његов народ. Поштован је и уважаван од ближњег и даљњег. Био је лепа изгледа да му се човек не може нагледати лепоте, нека је салеват и селам на њега. Био је лепог ахлака у сваком смислу ове речи. Рекао је Узвишени о њему: “Јер ти си, заиста, најлепше ђуди.” (Ал-Калам 4)

О Посланику а.с. је Томас Карлајл⁽³⁾ у својој књизи “Хероји” рекао: “Приметно је да је Мухамед још од свог детињства био мислилац и интелектуалац. Његови другови су га назвали Ел-Емин (поуздани, поверљиви), што значи да је био искрен и поштен човек – искрен у својим делима, говору и мислима. Из његових уста није изашла ни једна реч а да у њој није било мудрости и елоквентности. Засигурно знам да је ћутао онда када није било потребе за говором, а када би проговорио – дивног ли размишљања и мудрости! Видели смо да је целог свог живота био принципијалан, одлучан и бавио се важним, суштинским стварима. Био је племенит, добротинитељ, неизмерно добар, богобојазан, изврстан и слободан. Био је веома озбиљан и искрен човек, но и поред тога није био груб и осоран већ флексибилан и попустљив. Окупљао је људе, био је срдчан, насмејан. Дружење са њим је било похвално, пуно љубазности, чак се шалио и забављао. Генерално, његово лице је осветљавао осмех из искреног срца и душе. Био је способан и врло галантан, по својој природи величанствен. Није га одгајала ни школа ни учитељ, био је неовисан од тога... Своје послове је обављао сам дубоко у пустињи.”

Пре посланства је волео да проводи ноћи у пећини Хира посветивши се Богу и био је далеко на сваки начин од глупости и бестидности које је чинио његов народ. Није пио алкохол, није се клањао киповима, није се заклињао њима нити им је приносио жртву као што је то чинио његов народ. Чувао је овце за свој народ. Рекао је Алахов Посланик: **“Алах није послао ниједног веровесника а да тај веровесник није био чобанин.”** Асхаби (његови

(3) Енглески писац (1795-1881), „Рекли су о исламу“, др. Имадуддин Халил, стр. 124

другови) га упиташе: “Чак ни ти?” Он одговори: “Да, чувао сам овце становницима Меке за кират (дио динара).”
Сахихул-Бухари

Након што је Мухамед а.с. напунио четрдесет година свог живота почиње да му се објављује објава са неба у Меки, у пећини Хира где се осамљивао и посвећивао размишљању о Богу. Преноси Аиша, мајка правоверних р.а. и супруга Алаховог Посланика: “Прво с чим је почела објава Алаховом Посланику, с.а.в.с., било је у виду истинитих снова. Све што би видео у сну обистинило би се попут јутарњег свитања. Касније је заволео самоћу. Осамљивао би се у пећини Хира. Ту је боравио у побожности и проводио бројне ноћи у молитви не силазећи својима. Зато би се, претходно, снабдео храном. Када би му нестало хране, вратио би се Хатици, опет се снабдео као и раније и тако док му није стигла Истина за време боравка у пећини Хира. Мелек му је дошао и рекао: - Читај! 'Не знам читати', одговорио је Мухамед, с.а.в.с. 'Затим ме је узео к себи', причао је он, 'и стиснуо толико да ме је мука спопала, а потом пустио и рекао: - Читај! 'Не знам читати', рекао сам, 'а он ме узе и по други пут, стисну к себи да ме је мука спопала, па ме пусти и рече: - Читај! 'Не знам читати', рекао сам, 'а он ме опет узе и по трећи пут стегну па пусти и рече:

(1) Читај, у име Господара твога, који ствара,

(2) ствара човека од угрушка!

(3) Читај, племенит је Господар твој,

(4) који поучава перу,

(5) који човека поучава онеме што не зна.

Потом се Алахов Посланик, с.а.в.с., вратио. Срце му је јако лупало. Ушао је Хатици бинт Хувейлид, р.а., и рекао:

'Покријте ме! Покријте ме!' Покрили су га, док га страх није напустио, а онда је испричао Хатици шта се десило и додао: 'Бојим се за себе!' - Не, Бога ми! - рече Хатица - Алах те неће никада понизити, јер ти обилазиш родбину, помажеш сирочад и сиромаше, гостољубив си и на страни си оних који заступају истину. Тада га је Хатица, р.а., одвела своме брату од стрица Вереки ибн Невфелу ибн Еседу ибн Абдулузау, човеку који је још у предисламско доба примио хришћанство. Добро је познавао хебрејско писмо и преписивао из Еванђеља на хебрејски језик, што је Бог хтео да преписује. Био је оронули старац и већ ослепео. – Брате мој - рекла му је Хатица - саслушај свог братића! - Мој братићу - рече му Верека - шта је то шта си видео? Алахов Посланик, с.а.в.с., испричао је Вереки случај који је доживео (видео). - То је Џибрил, кога је Бог слао Мусау - рекао му је Верека - камо среће да сам млад и да будем жив када те буде прогонио твој народ. 'А зар ће ме они прогонити?', упитао је Алахов Посланик, с.а.в.с. - Да - рече он - јер никада нико није дошао са оним с чиме си ти дошао, а да није био нападан. Ако доживим то време, помоћићу те колико год будем могао. Убрзо иза тога Верека је преминуо, а у доласку Објаве настала је пауза. (Сахикул-Бухари, Муслим)

Ова сура је била почетак објаве, а затим су Посланику а.с. објављене речи Узвишеног Алаха:

1. О ти покривени! 2. Устани и опомињи! 3. И Господара свога величај! 4. И хаљине своје очисти! 5. И кумира се клони! (Ал-Муддассир 1-5)

Ова сура је била почетак његова посланства и мисионарства па је обзнанио своје посланство. Почео је позивати у Ислам свој народ, становнике Меке, па је наишао на неодобравање и одбијање с њихове стране само

због тога што је дошао са нечим новим, страним и чудним за њих, а тиче се њиховог живота како верског тако и политичког, економског и друштвеног. Посланик а.с. није престајао с позивањем у веровање у Алаха Једног Јединог и напуштање и остављање ибадета свему другоме осим Њему Узвишеном. Позивао је да се напусти неразумни начин размишљања народа и оно што они обожавају. Забрањивао им је оно што је било извор њиховог задовољства, богатства и поноса па је забранио камату, блуд, коцку, алкохол. Позивао је у равноправност и једнакост међу свим људима, међу којима нема разлике осим по богобојазности. Па како ће курејшије бити задовољни да они буду изједначени са робовима, а они су елита арапа. Мисија Посланика а.с. није наишла само на одбијање и неслагање већ и на вређање и узнемиравање па су га псовали, у лаж утеривали, лажно оптуживали, говорили да је луд и опсихрен и одбацили и заборавили све оно што су о њему говорили пре обзнањивања његова посланства и мисије. Њихови малоумници су га нападали и физички га узнемиравали. Абдулах ибн Месуд р.а. преноси: “Једне прилике је Посланик а.с. клањао поред Ка’бе. Сакупише се курејшије па један од њих рече – Зар не видите овог дволичњака! Ко ће од вас да оде до месара, узме утробу деве и баци је на његова леђа кад падне на сеџду? Најгори и најбеднији од њих би послан да то учини. Дошао је са изнутрицом деве па је сачекао да Посланик а.с. падне на сеџду и ставио ју је на његова леђа. Веровесник а.с. остаде на сеџди, а неверници су се толико смејали да су се један према другом наводили. Неко оде по Фатиму р.а. која је била у близини па је она журним кораком дошла. Посланик а.с. је остао на сеџди све док она није склонила са њега утробу деве. (Сахихул-Бухари)

У овом контексту вели Муниб Ел-Езди: “Док сам био у пахилијету (предисламски период) видео сам Посланика а.с. како говори људима – "О људи, реците нема другог божанства које заслужује да му се ибадет чини осим Алаха па ћете успети" – па су му неки од њих пљували у лице, неки су бацали прашину на њега, а неки су га псовали и грдили све до половине дана. Затим је дотрчала девојчица са великом посудом воде па је Посланик а.с. опрао лице и руке, па рече: “О кћери, не бој се за свога оца од сиромаштва (у другом ривајету пораза) и понижења.” (Ал-Му’џемул-кебир – Ат-Таберани)

Каже Урве бин Зубејр да је питао Абдулаха бин Амра бин Аса о најжешћим злостављањима и малтретирањима од стране мушрика према Алаховом Посланику а.с. па му је овај рекао: “Пришао је Укбе бин еби Муајт Алаховом Посланику а.с. док је клањао поред Ка’бе па му је обмотао одећу око врата и јако затегао како би га задавио. Пришао је Ебу Бекр р.а. ухватио га за рамена и одгурнуо га од Алаховог Посланика а.с., а затим рекао - Зар да убијете човека зато што говори: 'Мој Господар је Алах!', онога који вам је донео јасне доказе од Господара вашег? (Сахихул-Бухари)

Ови догађаји и инциденти нису одвратили Алаховог Посланика а.с. од своје мисије па је стао пред племенима која су долазила у Меку ради хаџа (ходочашћа). Поверовала је у њега само једна мала скупина из Јесриба, данашње Медине. Договорили су се да ће му помоћи и заштитит га ако дође код њих. Посланик а.с. је са њима послао Мусаба ибн Умејра, једног од својих асхаба којег је подучио учењима Ислама. Након свих угњетавања и мука које су му задали његови сународници Алах Узвишени је

дозволио Посланику а.с. и потлаченим верницима који су са њим да учине хиџру (преселе се) у Медину чији су их становници примили и дочекали на најлепши начин. Медина је постала стециште да'ве (мисије Ислама) и престоница Исламске државе. Посланик а.с. се настанио у њој и почео их је подучавати Кур'ану и прописима вере. Становници Медине су били одушевљени његовим моралом, понашањем и врлинама па су га толико заволели да им је био дражи од њих самих. Утркивали су се ко ће му бити на услузи жртвујући богатство и драгоцености на том путу. Живели су у верничкој, духовној заједници коју је прекривала срећа. У том друштву се појавила љубав, блискост и братство међу његовим члановима па су богати и сиромашни, угледни и слаби, белци и црнци, арапи и неарапи постали исти у овој узвишеној вери. Нема разлике нити предности међу њима осим по богобојазности. Након године проведене у Медини почеле су несугласице између Посланика а.с. и његовог народа који је био револтиран оним што је постигао својом мисијом. Затим се догодила и прва битка у Исламу, а то је битка на Бедру у којој су се сукобиле две различите групе када је реч о бројности. Муслимана је било 314, а неверника 1000. Алах Узвишени је помогао Свога Посланика и његове асхабе па су победили. Након тога је уследило још битака између муслимана и мушрика, а после осам година Посланик а.с. је опремио војску која је бројала 10,000 бораца. Упутили су се према Меки и освојили је. Поразили су његов народ који га је злостављао и све оне који су га малтретирали на све могуће начине и кажњавали његове следбенике на разне начине све док их нису приморали да оставе свој иметак, породицу и огњиште. Посланик а.с. их је у потпуности поразио. Ова година је названа годином победе о којој каже Узвишени:

1. Када Алахова помоћ и победа дођу,
2. и видиш људе како у скупинама у Алахову веру улазе –
3. ти величај Господара свога хвалећи Га и моли Га да ти опрости, Он је увек покајање примао. (Ан-Наср 1-3)

Затим је сакупио становнике Меке и рекао: “Шта мислите, шта ћу учинити са вама?!” Рекли су: “Добро, ти си брат племенити, син брата племенитог...” Рече Посланик а.с.: “Идите, сви сте слободни!” (Суненул-Бејхекил-Кубра)

Ово је био разлог због којег су многи од њих прихватили Ислам. Затим се Посланик а.с. вратио у Медину, а након извесног времена се поново упутио према Меки с намером да обави хаџ са 114 хиљада својих асхаба који су га следили. Овај хаџ је познат као “опросни хаџ” јер је он заправо био опраштање од муслимана због скорог пресељења на ахирет (будући свет). Преселио је на ахирет у Медини у понедељак, 12. Ребиул-Евела једанаесте године по хиџри када је и укопан. Муслимани су били толико затечени његовом смрћу да неки асхаби нису могли поверовати у то. Један од њих је био и Омер ибн Хатаб који је рекао: “Кога будем чуо да каже да је умро Мухамед а.с. одрубићу му главу!” Затим је устао Ебу Бекр р.а. и цитирао речи Узвишеног Алаха:

"Мухамед је само посланик, а и пре њега је било посланика. Ако би он умро или убијен био, зар бисте се стопама својим вратили? Онај ко се стопама својим врати неће Алаху нимало наудити, а Алах ће захвалне сигурно наградити." (Алу Имран 144)

Када је Омер р.а. чуо овај ајет застао је и повукао се пред књигом Алаха с.в.т. Посланик а.с. је умро у 63-ој години живота. Живио је у Меки 40 година пре посланства, а 13 година након што је постао Посланик позивајући људе у

тевхид (веровање у једног Бога). Затим је учинио хиџру у Медину и остао у њој 10 година у којој му је објава настављена све док му није објављен цели Кур'ан и употпуњени Исламски прописи.

Рекао је др. Г. Лебон⁽⁴⁾ у својој књизи “Цивилизација арапа”: “Највреднији човек по својим делима и заслугама којег је историја забележила био је Мухамед а.с. Западњачки знанственици су почели на Мухамеда а.с. гледати коректно, премда је верска нетрпељивост и пристрасност заслепила већину историчара па нису спознали његову вредност.”

⁽⁴⁾ Француски доктор и историчар о источним цивилизацијама. „Рекли су о исламу“, др. Имадуддин Халил, стр. 135

ЊЕГОВ ИЗГЛЕД

Алахов Посланик а.с. је био просечне висине и широких рамена, његова коса му је падала до ушних шкољки, био је најлепшег лица и ахлака (понашања). Није био ни превисок ни пренизак. Није био сасвим беле боје нити кроз тамнопут. Коса му је била између равне и коврцаве. Био је најлепшег лица међу људима блиставог као да је од сребра. Ресулулахова боја била је езхер'ул-левн (бела и блистава боја) попут бисера и имао је јаку и густу браду. Упитан је Џабир бин Семура р.а. да ли је лице Посланика а.с. било попут сабље па је одговорио: “Било је округло попут сунца и месеца (Муслим), широких уста, широка чела, а на петама је имао мало меса. Био је беле пути, ни дебео ни мршав, ни висок ни низак. Био је крупних руку и ногу, осредњих шака. Каже Енес р.а. о Посланику а.с.: “*Нисам додирнуо ни свилу ни кадифу нежнију од руке Алаховог Посланика, с.а.в.с. И нисам помиришао миск нити анбер угоднијег мириса од мириса Алаховог Посланика, с.а.в.с.*” (Погледај Сахихул-Бухари и Сахиху Муслим)

АХЛАК И ВРЛИНЕ АЛАХОВОГ ПОСЛАНИКА А.С.

1. ПОТПУНОСТ И ЗРЕЛОСТ РАЗУМА И ИНТЕЛЕКТА

Посланик а.с. је достигао највиши степен савршенства мудрости и интелектуалног поимања какав нико други од људи не може имати. Каже Ел-Кади Ијад: “Величину ове врлине и свега што проистиче из ње потврђује свако ко прати ток догађаја, континуитет његовог начина живота, његов говор (изреке) и речитост, лепоту његове ћуди, његову непоновљиву и чудесну биографију, мудрост његовог говора и знања о Теврату, Инџилу, објављеним књигама, као и мудрости пријашњих народа и мудраца, навођење примера, вођење људи, доношење законских прописа и успостављање темеља психологије. Такође, треба споменути и похваљену склоност Посланика а.с. према уметности и науци где су научници управо његов говор узели за модел и узор, његове смернице које су доказ у ибадету, медицини, рачунању, фарзовима (строга наређеним обавезама), међуљудским односима и др. Све ово је Алахов Посланик знао и постигао без да га је неко подучавао, без школе, без читања књига о напретку и развоју, без дружења и седења пред учењацима. Шта више, Веровесник а.с. је био неписмен и ништа није знао о томе док му Алах није распространио прса, показао му његову мисију и подучио га... Сходно свом разуму спознао је и све остало чему га је подучио Узвишени Алах од онога што ће се десити и што је било од чуда Његове моћи и величанствености Његовог краљевства. (Аш-Шифа би Та’риф хукукил-Мустафа 1/85)

2. НАДА И ВЕРА У АЛАХОВУ НАГРАДУ

(стрпљивост на невољама и непријатностима које су га задесиле на путу позивања ка Алаху очекујући награду од Алаха)

Посланик а.с. је био првак и предводник оних који се надају Алаховој награди. На путу позивања ка Алаху су га задесиле многе невоље па их је стрпљиво подносио и молио Алаха за награду. Од Абдулаха ибн Мес'уда, р.а. се преноси да је рекао: „Као да сада видим Веровесника, а.с. како говори о једном веровеснику кога је његов народ изударао и раскрварио, па он, бришући крв са свога лица, говори: „Алаху мој, опрости мом народу, јер они не знају!“ (Мутефекун алејх)

Рекао је Џундуб бин Суфјан р.а. након што је Посланику, а.с. у борби повређен прст а из њега текла крв, па он рече: "Ти ниси ништа друго до окрвављен прст, на Алаховом путу то те задеси." (Мутефекун алејх)

3. ИСКРЕНОСТ ПРЕМА АЛАХУ

Посланик а.с. је био искрен у свим својим задаћама и пословима онако како му је и наредио Узвишени Алах. Рекао је Узвишени:

Реци: "Клањање моје, и обреди моји, и живот мој, и смрт моја доиста су посвећени Алаху, Господару светова, који нема саучесника;

то ми је наређено и ја сам први муслиман." (Ал-Ан'ам 162-163)

Леп морал и дружење: Каже о њему његова супруга Аиша р.а. када је била упитана о његовом ахлаку (моралу):

“Његов ахлак је био Кур’ан.” (Муснед имами Ахмед – сахих)

Значење хадиса је да је Мухамед а.с. наређивао оно што се Кур’аном наређује, а забрањивао оно што Кур’ан забрањује, радио је и одликовао се по врлинама које су споменуте у њему а остављао је све оно што је забрањено и развратно било јавно или тајно. А није ни чудо јер Мухамед а.с. каже: “Послан сам да уавршим 'мекариме ахлак' –племенитост и лепе особине код људи.” (Сахиху Муслим)

4. АЛАХ УЗВИШЕНИ ГА ЈЕ ОПИСАО РЕЧИМА:

“Јер ти си, заиста, најлепше ћуди.” (Ал-Qалам 4)

Каже Енес ибн Малик р.а.: “Служио сам Алаховог Посланика десет година, ноћу и дању, у кући и на путу. Знао сам његово стање и околности. Алахов Посланик а.с. је био најлепшег морала.” (Мутефекун алејх)

Такође каже: “Веровесник а.с. није вређао, није био бестидник и није проклињао. За неког од нас кога је хтео укорити само би рекао – Шта му је, чело му се упрашило!” (Сахихул-Бухари)

5. ОДГОЈ

Од Сехла ибн Са'да р.а., се преноси да је једном приликом Божијем Посланику, а.с., са чије десне стране се налазио један дечак, а са леве неки старији људи, донесено неко пиће па се он а.с. напио а потом се обрати дечаку: 'Допушташ ли да прво дам овим људима да се напију?' - Не, тако ми Алаха! - одговорио је дечак - не могу свој ред

(удео) од тебе препустити никоме! Чувши одговор, Божији Посланик, а.с., му је посуду са пићем дао у руке.” (Мутефекун алејх)

6. ЉУБАВ ПРЕМА ПОМИРЕЊУ

Од Сехл бин Са’да се преноси да су се становници места Куба посвађали до те мере да су се гађали каменицама па је Алахов Посланик а.с. био обавештен о томе, а затим је рекао: “Поведите нас да их помиримо.” (Сахихул-Бухари)

7. НАРЕЂИВАЊЕ ДОБРА И ОДВРАЋАЊЕ ОД ЗЛА

Од Абдулаха ибн Абаса р.а. се преноси да је Посланик а.с. једном видео златни прстен на руци некаква човека. Сместа му га је узео и бацио рекавши: „Појединци међу вама као да желе узети у руке жеравицу и држати је!“ Након што је он отишао са тога места, неко упита онога човека: – Зашто не узмеш прстен и не извучеш какву корист од њега? – Овај узврати: – Тако ми Алаха, нећу га узети након што га је Алахов Посланик бацио! (Сахиху Муслим)

8. ЉУБАВ ПРЕМА ЧИСТОЋИ

Од Мухацира бин Кунфуза се преноси да је једном отишао Посланику а.с. а он је био вршио малу нужду. Назвао му је селам, а Посланик а.с. му није узвратио све док није узео абдест, извинио се, а затим рекао: “Не волим да спомињем Алахово име осим када сам чист.” (Сунен Еби Давуд)

9. ЧУВАЊЕ ЈЕЗИКА

Рекао је Абдулах ибн Еби Еуфа: “Алахов Посланик је пуно чинио зикр, а мало се шалио и забављао, одужио би намаз, а скратио хутбу, и никада није одбио да помогне удовици и сиромасу.” (Сунену-Несаи, шејх Албани га је оценио веродостојним у “Сахихул-цами”: 5005)

10. ПУНО ЈЕ ЧИНИО ИБАДЕТ

Аиша р.а. преноси да је Алахов Посланик толико клањао ноћу да би му ноге отеале па је рекла: “О Алахов Посланиче, зашто то чиниш, Алах ти је опростио све грехе које си починио и које ћеш починити?” Он а.с. одговори: “Зар да не будем захвалан роб?” (Мутефекун алејх)

11. ХУМАНОСТ И БЛАГОСТ

Од Ебу Хурејре се преноси да је рекао: “Дошли су Туфејл б. Амр Ед-Девси и његови људи до Веровесника а.с. и рекли: 'О Алахов Посланиче, племе Девс се узохолило и одбило Ислам, па упути Алаху дову против њих.' Неко је рекао: 'Уништено је племе Девс!' А Посланик а.с. је казао: 'Алаху мој Ти упути Девс и доведи ми их.'” (Мутефекун алејх)

12. ЛЕПОТА ИЗГЛЕДА

Бера`б. Азиб, р. а. преноси: „Алахов Посланик а.с. је био средњег раста, широких плећа, коса му је падала преко ушију, у црвеном огртачу. Никад нисам видео никог лепшег од њега.“ (Мутефекун алејх)

13. ОДРИЦАЊЕ ОД ДУЊАЛУКА (ОВОГ СВЕТА)

Од Абдулаха бин Месуда се преноси да је Алахов Посланик, с.а.в.с., спавао на хасури а када је устао видели су се трагови хасуре на његовом телу. Рекли смо: "Алахов Посланиче, да ти направимо простирку!" Рекао је: "Што се тиче мене и дуњалука, ја сам на њему као јахач који се задржи у хладу испод стабла а затим оде и остави га." (Сунену Тирмизи, Албани га сматра веродостојним у Сахиху сунени Тирмизи)

Од Амра б. ел-Хариса, р.а. преноси се да је рекао: "Алахов Посланик а.с. када је умро, иза себе није оставио ни динара ни дирхема, нити роба нити робињу, нити било шта, осим мазге Ел-Бејда коју је јахао, оружја и комад земље коју је поклонио путницима намерницима." (Сахихул-Бухари)

14. *ВЕЛИКОДУШНОСТ И ДАРЕЖЉИВОСТ*

Од Сехла ибн Са'да р.а. се преноси да је нека жена донела Посланику а.с. саткану бурду (огртач) и рекла: 'Саткала сам је својом руком да бих те њом огрнула.' Алахов Посланик а.с. ју је узео и изашао је нама, а на њему тај огртач. Неко рече: 'Обуци ме њиме, како је лепа.' Алахов Посланик а.с. рече: 'Добро.' Алахов Посланик а.с. је сео у меџлис, а затим се вратио, смотао огртач и послао га њему. Људи му рекоше: 'Ниси добро учинио!' Алахов Посланик а.с. га је обукао зато што му је требао, а ти си га затражио, а знао си да он не одбија онога ко затражи.' Он рече: 'Нисам га затражио да бих га обукао него да ми буде ћефин.' (Сахихул-Бухари)

15. *СНАГА ИМАНА И ОСЛОНАЦ НА АЛАХА*

Од Ебу Бекра Ес-Сидика р.а. се преноси да је рекао: “Гледао сам у стопала мушрика који су били изнад наших глава док смо ми били у пећини па сам рекао – О Алахов Посланиче, **када би се само сагнули видели би нам ноге.**” Мухамед, а.с. смирено је одговорио: “Ебу Бекре, **шта мислиш о двојници са којима је Алах трећи!?”** (Мутефекун алејх)

16. НЕЖНОСТ И ЉУБАЗНОСТ

Ебу Катаде р.а. преноси: “Једне прилике је Алахов Посланик а.с. изашао међу нас, а Умама бинт Ебил-Ас је била на његовом рамену. Клањао је па када би био на руку’у спустио би је, а када би се подигао и њу би подигао.” (Мутефекун алејх)

17. ОЛАКШАВАЊЕ

Енес р.а. преноси да је Алахов Посланик а.с. рекао: “Доиста када почнем клањати пожелим да одужим с намазом па чујем плач детета те због мајчине бриге због плача свог детета скратим и олакшам.” (Бухари)

18. БОГОБОЈАЗНОСТ И ПОБОЖНОСТ

Ебу Хурејре р.а. преноси да је Веровесник а.с. рекао: “Некада се вратим својој породици па нађем хурму која је пала на моју постељу. Подигнем је како бих је појео, а затим се побојим да није можда садака па је бацим.” (Мутефекун алејх – Посланику а.с. је било забрањено да једе садаку)

19. УДЕЉИВАЊЕ

Енес ибн Малик приповеда: “Када би неко затражио од Посланика а.с. нешто од овосветских ствари што би га приволило да прими Ислам он би то дао. Дошао му је један човек па му је Посланик а.с. дао стадо оваца које би испунило простор између два брда. Овај се човек вратио своме народу и рекао – О народе, примите Ислам, заиста Мухамед удељује небожећи се сиромаштва.” (Сахиху Муслим)

20. ВОЛЕО ЈЕ САРАДЊУ

Од Аише р.а. се преноси да је рекла када је била упитана: "Шта је имао обичај Посланик, а.с., радити у кући?" Рекла је: "Био је на услузи укућанима, па када би наступио намаз, излазио би да клања." (Сахихул-Бухари)

Преноси Бера' бин Азиб р.а.: “Видео сам Веровесника а.с. на дан Хендека како преноси земљу док му се груди и стомак нису упрашили. Ту је био један песник који је цитирао стихове Абдулаха ибн Ревахе: "Алаху да није Тебе ми не би упућени били, не би зекат делили ни намаз обављали, па спусти на нас смиреност и учврсти ноге када се с непријатељом сусретнемо. Заиста су они према нама неправду учинили. Када желе смутњу ми ту смутњу одбијемо, подижући глас код речи “одбијемо”. (Мутефекун алејх)

21. ИСКРЕНОСТ

Аиша р.а. говори о Посланику а.с.:”Особину коју је највише презирао је била лаж. Једном је један човек причао у присуству Посланика а.с. и лагао. Није се могао смирити док се овај није покајао”. (Сунену Ет-Тирмизи и шејх Албани га је оценио веродостојним у делу” Сахиха” 2052.)

О његовој искрености сведоче и његови непријатељи. Ебу Цехл који је био један од најжешћих његових непријатеља рекао му је једног дана: “ О Мухамеде, ја не кажем да си ти лажов, али се не слажем са тобом у ономе са чиме си дошао и у шта позиваш. “ Па је Узвишени Алах објавио:

"Ми знамо да тебе заиста жалости то што они говоре. Они, доиста, не окривљују тебе да си ти лажац, него неверници поричу Алахове речи." (Ал-Ан'ам 33)

22. ВЕЛИЧАЊЕ АЛАХОВЕ СВЕТОСТИ

Аиша р.а.вели: "Алахов Посланик није никада бирао између две ствари, а да није изабрао (ону) лакшу, осим да то буде грех, па ако би то био грех, био би далеко (најдаље од свих) од те ствари. И никада се Алахов Посланик, није светио због себе, једино када су Алахове забране кршене па би се светио због Узвишеног Алаха." (Мутефекун алејхи)

23. ВЕДРИНА И НАСМЕЈАНОСТ ЛИЦА

Каже Абдулах бин Ел-Харис:” Нисам видео човека да је био више насмејан од Посланика а.с.” (Сунену Тирмизи)

24. ПОВЕРЕЊЕ И ОДГОВОРНОСТ

Његова поузданост и поверљивост су били јединствени. Становници Меке су показивали отворено непријатељство према њему када је јавно почео позивати у Ислам, тлачили су њега и његове следбенике. Упркос непријатељству које је било међу њима њему су поверавали своје драгоцености и залоге. Поверење које је уживао је достигло врхунац када

су га приморали да учини хиџру у Медину након што су га задесиле многе невоље. Наредио је свом брату од стрица Алији р.а. да сачека са хиџром три дана јер је хтео да он замени Алаховог Посланика а.с. и врати све еманете и преузете обавезе према своме народу. (Сирету ибн Хишам 3/11)

Исти је случај и када је реч о поштовању уговора. Када је склапао уговор са Сухејл бин Амром на дан Худејбије имао је један услов па је рекао Сухејл бин Амр: “И на то да теби од нас неће доћи ниједан мушкарац, па макар био у твојој вери, а да га нећеш нама вратити.” Сухејл бин Амр је одбио нагодбу осим уз овај услов. Верници су негодовали, растужили се због тога и приговарали му. Утом је дошао, тетурајући се у оковима, Ебу Џендел ибн Сухејл ибн Амр, који је изашао с горње стране Меке и бацио се међу муслимане. - Мухамеде! - рекао је Сухејл - ово је први на кога си се ти обавезао да ћеш ми га вратити. Тада је Веровесник, с.а.в.с. рекао: “Нисмо још завршили са уговором!” - Бога ми - рече Сухејл - с тобом се онда нисам ништа ни договорио! “Остави ми га”, рече Веровесник, с.а.в.с. - Ја ти га нећу оставити - рече Сухејл. “Напротив, учини то”, рече Веровесник, с.а.в.с. - Ја то нећу учинити! - рече Сухејл. Тада Ебу Џендел рече: - О муслимани, зар ћу бити враћен идолопоклоницима, а дошао сам као муслиман!? Зар не знате шта сам све доживео!? Био сам због Алаха кажњаван тешком казном!” Алахов Посланик а.с. га је вратио Сухејл бин Амру и испоштовао договор. (Сахихул- Бухари)

Рекао је Посланик а.с. Ебу Џенделу: “Стрпи се и надај се награди, Алах ће теби и онима који су са тобом потлачени дати излаз. Ми смо склопили примирје са овим народом и

између нас и њих постоји уговор којег ми нећемо прекршити.” (Муснед имами Ахмед)

Затим се Веровесник а.с. вратио у Медину. Потом му је дошао Ебу Бесир, Курејшија муслиман, али су курејшије послале двојицу људи да га затраже. Рекли су: “Држи се обавезе коју си нам дао.” Предао им га је и они су га одвели.

25. ХРАБРОСТ И НЕПОКОЛЕБЉИВОСТ

Каже Алија р.а.: “На дан Бедра смо се крили иза Алаховог Посланика а.с., а он је био најближи непријатељу и најјачи од свих.” (Муснед имами Ахмед)

Када је реч о његовој храбрости ван ратних похода Енес бин Малик каже о њему: “Посланик, с.а.в.с. је био најбољи, најхрабрији и најдарежљивији човек! Једне ноћи су се становници Медине преплашили, па је једна група кренула у правцу тог гласа. Успут сусретоше Посланика, с.а.в.с., који се враћао јашући неоседлана Ебу Талхиног коња, а на врату му је била обешена сабља, па рече: „Не плашите се, не плашите се!“ Затим рече: “Видели смо га како трчи, или је рекао “трчао је”. (Мутефекун алејх)

Значи имао је коња, а становници Медине су чули некакав глас па су престрављени изашли да виде о чему се ради. Затим су срели Алаховог Посланика а.с. како сам долази из правца одакле су чули глас. Смиривао их је на неоседланом коњу. Ситуација је захтевала брзо реаговање, а имао је сабљу јер му је била потребна. Обавестио их је да је коњ на којем је јахао био брз и није чекао људе да изађу и виде о чему се ради.

У бици на Ухуду Посланик а.с. је консултовао своје асхабе р.а. па су асхаби били за борбу. Мухамед а.с. је сматрао другачије, али је прихватио њихово мишљење. Асхаби р.а. су се покајали када су видели да он а.с. сматра другачије па Енсарије рекоше: “Вратили смо се Посланику а.с. и рекли – Прихватамо твоје мишљење.” На то Посланик а.с. рече: “Не приличи Посланику да одустане од борбе када обуче ратни оклоп.” (Муснед имама Ахмеда, Албани га сматра веродостојним у делу “Ас-Сахиха: 1100)

26. ДАРЕЖЉИВОСТ И ДОБРОТА

Абдулах б. Абас, р.а., је рекао: "Алахов Посланик, с.а.в.с. је био најдарежљивији међу људима, а најдарежљивији је био у рамазану, када се Џибрил састајао с њим. Џибрил се састајао с њим сваку ноћ током Рамазана када је заједно с њим учио Кур'ан. Алахов Посланик, с.а.в.с., када би се с њим састао, био је дарежљивији од ветра који доноси плоносну кишу?!" (Мутефекун алејх)

Ебу Зер, р.а., прича: - Када сам једном приликом био са Веровесником, с.а.в.с. он је, угледавши Ухуд, рекао: “Не бих волео да ми се ово брдо претвори у злато и да код мене остане од тога и један неподељен динар дуже од три дана, изузев динара кога бих чувао за плаћање дуга и удељивање људима овако и овако” показујући и десно, и лево, и иза се. (Сахихул-Бухари)

Рекао је Џабир р.а.: “Алахов Посланик а.с. никада није одбијао онога ко би од њега нешто тражио.” (Мутефекун алејх)

27. СТИД

Преноси се од Ебу Сеида, р.а., да је рекао: "Посланик, с.а.в.с. је био стидљив попут девице у њеној соби, тако да, када би видео нешто што му се не би свиђало, знали бисмо то по његовом лицу." (Мутефекун алејхи)

28. ПОНИЗНОСТ

Посланик а.с. је био најпонижнији човек. Када би улазио у џамију не би се разликовао од својих асхаба. Приповеда Енес ибн Малик: "Једне прилике смо седели у џамији са Послаником а.с. па је ушао неки човек на камили. Сишао је и свезао ју је у џамији, а затим рекао: "Ко је од вас Мухамед?" Посланик а.с. је био наслоњен међу својим асхабима. Рекли смо: "Овај бели човек који је наслоњен..." (Сахихул-Бухари) Ово је знак да се није истицао и разликовао од својих асхаба.

Није му било мрско, нити се охолио да пође са сиромасом, слабашним, или неким ко има неку потребу све док му је не испуни. Преноси се од Енеса, р.а., да је једна жена била мало поремећена у памети, но рекла је: - Божији Посланиче, требаш ми нешто! 'О мајко тога и тога', рече јој, ' Реци шта ти треба, па да ти удовољим потреби!' Затим се с њом издвојио украј пута, док она није испричала шта је хтела." (Сахиху Муслим)

29. МИЛОСТ И САМИЛОСТ

Преноси се од Ебу Месуда ел-Енсарија, р.а., да је говорио: - Дошао је неки човек Алахову Посланику, с.а.в.с. и потужио му се речима: -Ја не присуствујем сабах-намазу због имама који одуговлачи у намазу. Ебу Месуд даље каже: - Никад раније нисам видео Алахова Посланика љућег него тада; рекао је: 'О људи, међу вама, заиста, има

оних који џемат (скуп) разгоне; онај који предводи џемат нека не одуговлачи с намазом, јер иза себе има старих и слабих особа, те оних који имају неку потребу!" (Мутефекун алејх)

Усаме бин Зејд приповеда: Кћер Алаховог Посланика, а.с. поручила је Алејхиселаму да јој је дете на умору, те да дође код ње. Алејхиселам ју је поселамио и поручио јој: "Заиста Алаху припада све што узме и све што подари, и код Њега је свакој ствари рок одређен, па нека се стрпи имајући на уму да ће и за то бити награђена." Затим је поново послала по њега, заклињући га да дође. Тада је Алејхиселам пошао, а с њиме су кренули Сеад ибн Убаде, Муаз ибн Џебел, Убеј ибн Каб, Зејд ибн Сабит и још неколико асхаба, р.а. Дете је дато Алаховом Посланику, а.с. који га узе у наручје док му је душа хроптала и тада Посланик заплака када га угледа у таквом стању. Сеад ибн Убаде му на то рече: "Шта је то о Алахов Посланиче? Ово је рахмет (самилост) коју је Алах усадио у срца робова Својих. А по једном другом ривајету...у срца оних Својих робова које је Он одабрао; заиста је Алах милостив према оним Својим робовима који су самилосни према другима." (Мутефекун алејх)

30. БЛАГОСТ И ПРАШТАЊЕ

Енес, р.а, преноси да је једном приликом ишао са Послаником с.а.в.с. а на њему се налазио нецрански огртач са веома грубим рубовима, па га је стигао неки бедуин и тако јако повукао за огртач да сам видео трагове његових рубова на врату Посланика, с.а.в.с, а затим је рекао: "О Мухамеде, нареди да ми дају од Алаховог иметка који ти поседујеш!" Посланик с.а.в.с. се окренуо, насмешио и наредио да му дају одређену своту." (Сахих)

Такође још један од примера блакости Алаховог Посланика а.с. је и хадис од Зејда бин Сеане који је био јеврејски свећеник. Наиме, он је позајмио Посланику а.с. одређени износ који му је био потребан како би придобио нечија срца. Приповеда Зејд: “Два или три дана пре истека рока за враћање дуга Алахов Посланик а.с. је изашао на ценазу (покоп) једног енсарије, а са њим су били Ебу Бекр, Омер, Осман и скупина асхаба. Када је клањао ценазу пришао је једном зиду и сео на њега. Повукао сам га за крајеве огртача, погледао га љутито и рекао – Зар ми нећеш вратити моје право, о Мухамеде?! Тако ми Алаха, ви синови Абдул Муталиба одуговлачите са враћањем дуга! Даље приповеда Зејд – Погледао сам у Омера бин Хатаба, превртао је очима од љутње, стрељао ме погледом и рекао: “О Алахов непријатељу! Зар Посланику, а.с., говориш оно што чујем и радиш оно што видим?! Тако ми Онога који га је послао са истином да не мрзим да урадим нешто пре њега разбио бих ти главу сабљом!” Посланик, а.с., је смирено гледао Омера пре него му се, осмехујући, обрати: “О Омере, мени и њему је било потребније нешто друго, а не то. Мени си требао наредити да му лепо вратим дуг, а њему да лепо тражи свој дуг.” А затим додаде: “Остало је још три дана до истека рока (дуга)”. Потом је наредио да му се врати његов дуг и још 20 прегршта више због страха којег је претрпео. Омер, р.а., изненађен, поведе човека, и врати му Послаников, а.с. дуг и увећа му за 20 прегршти као што му је Посланик, а.с., наредио. На Зејдовом лицу указа се зачуђеност. Зашто си ми повећао више од мог права? – упита Зејд. А Омер, р.а. му одговори: “Зато што ми је Посланик, а.с., тако наредио као надокнаду због страха којег си претрпео.” Човек тада упита Омера: “Знаш ли ко сам ја о Омере?” Не! А ко си ти? – упита Омер? Ја сам Зејд б. Сеане – одговори човек. Рабин? – упита Омер.

Да, рабин – одговори Зејд. Омер, р.а., га тада упита: “Шта те је навело па си Посланику, а.с., урадио оно што си урадио и рекао оно што си рекао?” Зејд рече: “О Омере, није остало ништа од знакова посланства а да нисам приметио на његовом лицу када сам га погледао осим две ствари које нисам био испитао: његова благодот претеже срџбу а осорост још више повећава његову благодот. То сам испитивао код њега. Узимам те за сведока, о Омере, да сам задовољан Алахом Господаром, Исламом вером а Мухамедом, а.с. Послаником. И узимам те за сведока, о Омере, да је половина мог иметка, а ја сам најбогатији јевреј у Медини, садака за умет Мухамеда, а.с.” Рече Омер – Или некима од њих, јер их не можеш све помоћи. Рекох – Или некима од њих. Омер и Зејд се вратише код Божијег Посланика, а.с. где Зејд изговори: Сведочим да нема другог бога осим Алаха и да је Мухамед, а.с., Његов роб и Његов Посланик.” Тако Зејд поверова у Алаховог Посланика а.с., помогао га је својим иметком, учествовао са њим у многим биткама, а затим погинуо у бици на Тебуку јуришајући напред. Алах се смиловао Зејду! (Сахиху Ибн Хибан)

Вероватно највећи и најбољи пример његовог праштања се догодио када је ушао и освојио Меку па је сакупио њене становнике који су га на разне начине злостављали и били узрок његовог изгнанства из Меке. Обратио им се када су се сакупили у џамији: “Шта мислите да ћу с вама учинити?” Они рекоше: “Само добро, а ти си племенити брат и син племенитог брата.” А он им рече: “Идите, сви сте слободни!” (Суненул-кубра Бејхеки, а бележи га и Тирмизи)

31. 28. СТРПЉЕЊЕ

Алахов Посланик а.с. је био пример стрпљивости. Пре посланства стрпљиво је подносио обожавање кипова од стране свога народа, а након што је обзнанио своју мисију сабурао је на свим искушењима и недаћама које су му задавали његови сународници, најпре у Меки, а затим и у Медини са лицемерима. Био је пример стрпљивости и онда када је изгубио своје најмилије. Преселила му је супруга Хадица и сва деца још за његова живота осим Фатиме р.а. Преселио му је стриц Ебу Талиб и Хамза р.а. У свим овим ситуацијама је био стрпљив надајући се награди од Алаха џ.ш. Енес ибн Малик, р.а. прича: - Ушли смо са Алаховим Послаником, с.а.в.с. код Ебу Сејфа ел-Кајна, мужа дојиље Ибрахима (сина Посланикова с.а.в.с.), па је Алахов Посланик, с.а.в.с. узео Ибрахима (у наручје), пољубио га и помиришао. Кад смо након тога опет ушли, Ибрахим је издисао, а очи Алахова Посланика, с.а.в.с. су сузиле. Тада му је Абдурахман ибн Авф, р.а. рекао: - Ти, Алахов Посланиче, (плачеш)! “Сине Авфов, суза је самилост”, рече он. Потом су уследиле и друге (сузе), да би онда Алахов Посланик, с.а.в.с. рекао: “Око (ми само) сузи, а срце тугује. Ми говоримо само оно чиме је задовољан наш Господар. Ибрахиме, ми смо твојим растанком уистину ожалошћени.” (Сахихул-Бухари)

32. 29.ПРАВДА И ПРАВИЧНОСТ

Алахов Посланик а.с. је био праведан у свим стварима и пословима током свог живота праведно примењујући Алахов закон. Аиша р.а. приповеда: “Курејшије су се забринуле због једне жене, Махзумијке, која је нешто украла, па су рекле: ‘Ко ће се за њу заузети код Алаховог Посланика?’ Рекоше: ‘А ко би се на то усудио, осим Усаме бин Зејд, миљеника Алаховог Посланика?’ Па му је Усаме

то рекао, а Алахов Посланик му на то рече: 'Зар ти посредујеш да се не изврши једна од Алахових казни ?!' Затим је Посланик устао на ноге и почео говорити, па је, између осталог, рекао: 'Заиста су страдали они који су били пре вас због тога што, када би међу њима украо неки племић, оставили би га некажњеног, а кад би украо неки слабић, они би над њим извршавали казну. Заклињем се Алахом, када би Фатима, кћерка Мухамедова, украла, ја бих јој сигурно одсекао руку!' (Мутефекун алејх)

33. ПРАВЕДНОСТ И КАДА СЕ РАДИ О СЕБИ

Усејид ибн Худајр причао је и засмејавао људе па га Посланик убоде у бок а он рече: "Осетио сам бол о Алахов Посланиче." Посланик му рече: "Узврати." Усејид рече: "О Алахов Посланиче ти носиш кошуљу а ја је нисам имао." Посланик а.с. тада подиже своју кошуљу а Усејид га загрли и пољуби и рече: "Дражи си ми од оца и мајке, о Алахов Посланиче, ово је оно што сам хтео." (Сунен Ебу Давуд)

34. 30. СТРАХ ОД АЛАХА

Алахов Посланик а.с. се бојао Алаха више од свих људи. Ибн Месуд р.а. преноси да му је Веровесник а.с. рекао: "Учи ми Кур'ан!" Ибн Месуд, р.а. зачуђено је упитао: "Зар да ја теби, Алахов Посланиче, учим Кур'ан, а он се теби објављује?!" Посланик је одговорио: "Волим слушати када га неко други учи." Ибн Месуд р.а. каже: "Учио сам му суру Ен-Ниса све док нисам стигао до ајета: **‘А како ли ће тек бити када за сваки народ доведемо сведока, а тебе доведемо као сведока овима!’** (Ен-Ниса, 41) Тада ми је рекао: *‘Доста*

je!’ Погледао сам у њега, а његове очи су биле пуне суза.”
(Мутефекун алејх)

Аиша р.а. каже: 'Кад би се небо жестоко наоблачило, променио би боју лица (пребледео), излазио би и улазио, одлазио и враћао се, а кад би пала киша, то би од њега отишло. То би препознала по његовом лицу.' Аиша, р.а, је потом рекла: 'Упитала сам за разлог.' Он је одговорио: 'Може да буде, о Аиша, као што је рекао народ Ад: *'И кад угледаше облак на обзорју, који се према долинама њиховим кретао, повикаше: 'Овај нам облак кишу доноси.'* (Ел-Ахкаф, 24) (Мутефекун алејх)

35. 31. ЗАДОВОЉСТВО И БОГАТСТВО ДУШЕ

Преноси Омер бин Хатаб р.а.: “Ушао сам код Алаховог Посланика а.с. који је седео наслоњен на скромну постељу сашивену од палминог влакна, а под главом је имао јастук од грубе тканине, напуњен палминим лишћем. Код његових ногу је било сакупљено лишће мимозе (користило се за штављење), а код главе окачена неуштављена кожа. Видио сам трагове хасуре на његовом боку па сам заплакао. Рече Посланик а.с. – Шта те је расплакало? Одговорио сам: “Римски и перзијски краљеви живе у раскоши, изобиљу, а ти, Алахов Посланик, живиш овако! Тада Посланик а.с. рече: “*Зар ниси задовољан да њима припадне дуњалук (овај свет), а нама ахирет (будући свет)?*” (Мутефекун алејх)

36. 32. ЖЕЛЕО ЈЕ СВИМ ЉУДИМА ДОБРО ПА ЧАК И СВОЈИМ НЕПРИЈАТЕЉИМА

Преноси Аиша р.а. супруга Веровесника а.с.: “Питала сам Веровесника а.с. – Јеси ли имао тежи дан од дана Ухуда?

Посланик а.с. одговори: *Да, Аиша, доживео сам од твог народа оно што сам доживео, али најтеже што сам доживео је на дан Акабе. Тога дана сам себе изложио Ибн Абд Ја'лилу б. Абдукулали (тражио сам од њега да ме заштити од напада и узнемиравања курејшија када сам позивао људе у Ислам) па није удовољио мом захтеву. Отишао сам са бригом на лицу. Нисам дошао к себи све до места Карну Сеалиб. Подигао сам главу, а изнад мене је био облак који ме је прекривао. Погледао сам, а у њему је био Цибрил. Позвао ме је и рекао: "Алах Узвишени чуо је говор твога народа, оно што су ти рекли и шта су ти одговорили. Он ти шаље Мелека брда да му наредиш оно што желиш да им уради. Потом ми се обратио Мелек брда, назвао ми селам и рекао – Нареди што желиш. Ако желиш сравнићу над њима два брда изнад Меке? Посланик, с.а.в.с. одговори: "Не, већ се надам да ће Алах из њихових кичми извести оне који ће само Њега обожавати и који Му неће ни у чему ширк чинити." (Мутефекун алејх)*

Преноси Ибн Омер: "Кад је умро Абдулах бин Убеј ибн Селул⁽⁵⁾ дошао је његов син Абдулах бин Абдулах Алаховом Посланику а.с. и тражио од њега да му да своју кошуљу како би му послужила за кефине своје оцу па му Посланик а.с. даде своју кошуљу. Затим га је Абдулах замолио да

⁽⁵⁾ Вођа лицемера који није штедео труда нити напора како би Алаховом Посланику а.с. када је обзнанио своју мисију, правио проблеме, сарађивао са јеврејима и паганима у ковању завера с циљем одвраћања од ислама и узнемиравања Мухамеда а.с. Измишљао је разне потворе, изостао је из борбе са Алаховим Послаником а.с. на дан Ухуда и вратио се са својим следбеницима. У бици са Бену Мусталик је говорио - Ако се вратимо у Медину, сигурно ће јачи истерати из ње слабијег! (Бележи Хафил Бил-Мехази)

клања џеназу његовome оцу па је Посланик а.с. устао да му клања џеназу. Затим је устао Омер, повукао за одјећу Алаховог Посланика и рекао: “О Алахов Посланиче, зар ћеш њему клањати џеназу, а Алах ти је то забранио?!” Алахов Посланик а.с. одговори: “Алах је мене одабрао над другима.” А затим настави: Молио ти опроста за њих или не молио, молио чак и седамдесет пута, па ћу ја молити и више од седамдесет пута.” Рече Омер – Он је Мунафик (лицемер). Па је Посланик а.с. клањао џеназу, а Алах Узвишени је објавио: И ниједном од њих, кад умре, немој молитву обавити, нити сахрани његовој присуствовати... (Ат-Тавбах 84) Мутефекун алејх

О ЊЕГОВОМ А.С. ОДГОЈУ

1. ЊЕГОВА БЛИСКОСТ И СУЖИВОТ СА АСХАБИМА

Надамо се да ће нам ово помоћи да што боље и потпуније упознамо цели његов живот, како приватни тако и јавни, јер је Мухамед а.с. пример и узор који се треба следити у свему. Рекао је Церир ибн Абдулах: “Одкад сам примио Ислам Посланик а.с. ме никада није одбио и никада ме није сусрео, а да ми се није осмехнуо. Пожалио сам му се како не могу стабилно јахати па је ставио своју руку на моја прса и рекао: “Алаху учврсти га и учини га смиреним.” (Мутефекун алејх)

Посланик а.с. се шалио и забављао са својим асхабима на примерен начин. Енес б. Малик каже: “Веровесник а.с. био је најдоброћуднији човек. Ја сам имао брата којег су звали Ебу Умејр; мислим да је био престао с дојењем. Посланик а.с. када би долазио, говорио би: ‘О Ебу Умејре, шта је урадио Нугајр’, славуј с којим си се играо?’” (Мутефекун алејх)

Алахов Посланик а.с. своју шалу није ограничавао само на речи већ се шалио и у поступцима. Енес бин Малик каже да је неки бедуин, номад из пустиње, који се звао Захир, када би долазио у Медину, увек доносио неки поклон Алаховом Посланику с.а.в.с. из пустиње, а **Посланик** с.а.в.с. би га заузврат наградио пре повратка кући. Захир је био човек неугодног и не лепог изгледа, али Посланику с.а.в.с. био је веома драг, па би за њега рекао: "Захир је наша пустиња, а ми смо његов град." Једне прилике док је Захир на пијаци продавао своје ствари које је донео са собом, Алахов **Посланик** с.а.в.с. му се прикраде иза леђа, обухвати га рукама, а да га Захир није видео. "Ко је то, пусти ме да се окренем", рече Захир, а уто препозна да је то

Алахов **Посланик** с.а.в.с. па му се препусти, и своја леђа још више наслони на њега. **Посланик** с.а.в.с. тада рече: "Ко ће купити овог роба?", а Захир рече: "Алахов Посланиче, видећеш да сам јефтин (безвредан)." На то му **Посланик** с.а.в.с. одговори: "Али ти си код Алаха скуп." (Сахиху Ибн Хибан)

Алахов Посланик а.с. се увек саветовао са својим асхабима и прихватао њихово мишљење у стварима које нису објава. Каже Ебу Хурејре: "Нисам упознао човека који се више саветовао и договарао са својим друговима од Алаховог Посланика а.с." (Сунену Тирмизи)

2. ПОСЕТА БОЛЕСНИКУ БИЛО ДА СЕ РАДИ О МУСЛИМАНУ ИЛИ НЕМУСЛИМАНУ

Алахов Посланик а.с. се стално распитивао и интересовао за своје асхабе, па када би чуо да је неко од њих болестан пожурио би да га обиђе са својим асхабима. Своје посете болесницима није ограничавао само на муслимане већ је тако поступао и са болесницима који су немуслимани. **Енес** преноси да се жидовски дечак који је служио Веровесника а.с. разболео. Веровесник а.с. му оде у посету, седе поред главе и рече: "Прими Ислам." Дечак погледа у свога оца који је био поред његове главе који му рече: "Послушај Ебу-л-Касима а.с." И дечак прими Ислам. Кад је Веровесник а.с. изашао рече: "Хвала Алаху који га је спасио Ватре." (Сахихул-Бухари)

3. ЗАХВАЉИВАО БИ И НАГРАЂИВАО ЗА УЧИЊЕНО ДОБРО

Рекао је Алахов Посланик а.с.: "Ко затражи од вас заштиту у име Алаха заштитите га. Ко од вас затражи нешто у име

Алаха дајте му. Ко вас позове одазовите му се. Ко вам учини какво добро наградите га за то, а ако то не можете довите за њега да бисте знали да сте му узвратили на добро.” (Сунену Еби Давуд)

Рекла је Аиша р.а.: “Алахов Посланик а.с. је примао хедије (поклоне) и награђивао за њих.” (Сахихул-Бухари)

4. ЛЉУБАВ ПРЕМА СВЕМУ ШТО ЈЕ ЛЕПО И ПРИЈАТНО

Рекао је Енес р.а.: “Нисам никада дотакао ни свилу ни кадифу мекшу од Ресулулахове руке. Ни амбер ни миск нису боље мирисали од мириса Ресулулахове коже.” (Мутефекун алејх)

5. ВОЛЕО ЈЕ ДА СЕ ЗАУЗМЕ У СВАКОЈ СИТУАЦИЈИ ЗА ДОБРУ И ИСПРАВНУ СТВАР

Причао је Ибн Абас: “Беририн муж био је роб којем је било име Мугис. Као да га сада гледам како иде за њом плачући толико јако да су му се сузе сливале низ браду. Посланик а.с. тада је рекао Абасу: ‘Абасе, зар се не чудиш Мугисовој љубави према Берири и Беририној мржњи према њему?’ Потом је Посланик а.с. рекао (Берири): ‘Да ли би се вратила (своме мужу) он је отац твог детета?’ ‘Наређујеш ли ми то, Алахов Посланиче?’, упита она. ‘Не, него се само заузимам за њега!’ ‘Немам ја никакве потребе за њим!’ рече Берира.” (Сахиху Ибн Маџе)

6. САМ ЈЕ СЕБЕ СЛУЖИО

Рекла је Аиша р.а. када је била упитана како се Посланик а.с. понашао у кући: “Био је попут осталих људи – прао би своју одећу, музао би овце и сам себе служио.” (Сахиху Ибн Хибан)

Племенитост његовог понашања огледала се у томе што није служио само себе већ је и другима био на услузи. Од Аише р.а. се преноси да је рекла када је била упитана: "Шта је имао обичај Посланик, а.с., радити у кући?" Рекла је: "Био је на услузи укућанима, па када би наступио намаз, излазио би да клања." (Сахихул-Бухари)

КОРЕКТНЕ ИЗЈАВЕ

- Каже немачки песник Гете: “Тражио сам у историји највеличанственијег човека па сам га нашао у Посланику Мухамеду а.с.”⁽⁶⁾
- Рекао је проф. Кит Мур у својој књизи “The developing human”: “Не видим никакве препреке у прихватању чињенице да је Кур’ан Алахов говор, јер описи ембриона који се спомињу у Кур’ану не могу бити продукт научне спознаје у 7. веку. Једини разуман и логичан закључак је да су ови описи објављени Мухамеду а.с. од Алаха.”⁽⁷⁾
- Рекао је Вилијам Џејмс Дурант у својој књизи “Историја цивилизације”, у 11. тому: “Ако бисмо судили по величини и утицају на људе онда је посланик муслимана Мухамед а.с. највећа историјска личност. Обуздао је нетолеранцију, пристрасност и сујеверја, уздигао се изнад јудаизма, кршћанства и вере свога народа лаком, јасном и снажном вером која је опстала до данашњег дана, а то је без сумње огромна снага и моћ.”⁽⁸⁾
- Рекао је Џорџ де Тулуз у својој књизи “Живот”: “Доиста је сумња у Мухамедово посланство сумња у Божанску моћ која обухвата сва створења.”⁽⁹⁾

⁽⁶⁾ Мухамед а.с. фил-адабил-илмијетил-мунсифех/ Мухамед Усман Усман, стр. 20

⁽⁷⁾ Професор анатомије и ембриологије у Торонту/ из књиге „Рабихат Мухаммеден ве лем ухсирал-месих“ –Др. Абдул-Му’ти Ад-Далати

⁽⁸⁾ „Рабихат Мухаммеден ве лем ухсирал-месих“ –Др. Абдул-Му’ти Ад-Далати

⁽⁹⁾ Ибид.

- Херберт Велс каже у својој књизи “Посланик истине”: “Највећи доказ истинитости Посланика а.с. је чињеница да први који су му поверовали је његова породица и њему блиски људи, јер они су знали све његове тајне па да су сумњали у његову искреност не би му поверовали.”⁽¹⁰⁾

- Оријенталист Хејл у својој књизи “Цивилизација арапа” каже: “Није ми познато у историји човечанства да се нека вера проширила таквом брзином као што је то случај са Исламом. Мухамед се појавио да уједини умет, успоставио је покоравање Алаху с.в.т. на Земљи, ударио темеље правди и социјалној једнакости и успоставио систем, равнотежу, послушност и снагу у народима који нису знали осим за анархију.”⁽¹¹⁾

- Рекао је шпански оријенталиста Жан Лик у својој књизи “Арапи”: “Немогуће је боље описати живот Мухамеда а.с. од онога како га је описао Алах:

"А тебе смо само као милост световима послали." (Ал-Анбија' 107)

Мухамед је био истинска милост и ја га благосиљам жудњом и чежњом.⁽¹²⁾

- Бернард Шо у својој књизи “Ислам након сто година” каже: “Свет ће у потпуности прихватити Ислам. Ако то не учини отворено и јавно онда ће тајно. Доћи ће дан када ће Запад прећи на Ислам. Вековима се на Западу читају књиге о Исламу које су пуне лажи. Написао сам књигу о Мухамеду, али је објављена на енглеском.

⁽¹⁰⁾ Ибид.

⁽¹¹⁾ Ибид.

⁽¹²⁾ Ибид.

ЖЕНЕ АЛАХОВОГ ПОСЛАНИКА А.С.

Алахов Посланик а.с. је имао 13 жена након смрти своје супруге Хатице р.а. Све су биле удовице у годинама осим Аише р.а. коју је оженио као девицу. Шест од њих су биле од курејшија, једна жидовка, а остале су биле од осталих арапских племена. Имао је и једну робинју, Марију коптикињу р.а. која му је родила сина Ибрахима. Њу је Посланику а.с. поклонио намесник Александрије Мукавкас. Рекао је Посланик а.с.: “Освојићете Египат. Када га освојите, поступајте лепо према његовим становницима, јер су они штићеници Исламске државе а и родбина су или је рекао - и тазбина су.” (Сахиху Муслим)

Такође је рекао: “Када победите копте (становнике Египта) са њима лепо поступајте јер су они штићеници Исламске државе, а и родбина.” (Мусанеф Абдуразак)

Ез-Зухри каже: “Родбина због Хаџер, мајке Исмаила а.с., штићеници Исламске државе због Ибрахима, сина посланика а.с.

Алахов Посланик а.с. је имао оволико жена из следећих разлога:

1. Верских, тј. шеријатских као што је била његова женидба са Зејнеб бинт Цахш р.а. За време цахилијета арапи су забрањивали женидбу са женом посинка,⁽¹³⁾ јер су веровали да је жена посинка исто што и жена рођеног сина па је Алахов Посланик а.с. оженио Зејнеб (након што ју је

⁽¹³⁾ Пре него је ислам забранио посиновљавање Зејда су звали Зејд син Мухамедов па је Алах објавио: “Зовите их по очевима њиховим, то је код Алаха исправније. А ако не знате имена очева њихових, па, браћа су ваша по вери и штићеници су ваши.” (Ал-Ахзаб 5)

Зејд развео) како би докинуо цахилијетску забрану. Рекао је Узвишени Алах:

"И пошто је Зејд с њом живео и од ње се развео, Ми смо је за тебе удали како се верници не би устручавали више да се жене женама посинака својих кад се они од њих разведу – како Алах одреди, онако треба бити." (Ал-Ахзаб 37)

2. Политичко дипломатских ради интереса да'ве (ширења Ислама), уједињавања (зближавања) срца, као и придобијања наклоности племена. Посланик а.с. је био у тазбинском односу са највећим племеном курејшија, као и са најјачим арапским племеном. И својим асхабима је наређивао да овако поступају па је рекао Абдурахману ибн Авфу када га је послао у Думатул-Џендел: "Ако те послушају ожени ћерку њиховог краља." (Тарихут-Табери 2/126)

Рекао је Cl. Cahen⁽¹⁴⁾: "Можда ће неки аспекти Посланиковог а.с. живота у нама изазвати забуну следећи наше савремене менталитете. Потврђено је да се воде расправе и полемике о Посланиковим а.с. овосветским прохтевима које се заснивају на томе што је након смрти Хатице р.а. оженио девет жена. Међутим, сигурно је да иза већине ових бракова стоји политичка позадина с циљем да се придобију неки угледници и огранци неких племена. Осим тога, арапски менталитет признаје и потврђује људску природу коју човек испољава онако како га је створио Алах с.в.т."

⁽¹⁴⁾ Рођен је 1909. године, а дипломирао је на универзитету у Сорбони. Именован је за предавача у школи источњачких језика у Паризу, а затим и за професора на факултету за књижевност на универзитету у Стразбуру 1945. године. Из књиге „Рекли су о исламу“ – Др. Имадудин Халил, 126. страна

3. Социјалних разлога, као што је случај са женама неких асхаба који су умрли на путу ширења Алахове вере. Знајући да су оне биле у годинама оженио их је из милости, љубазности и почасту према њима и њиховим мужевима.

Рекла је италијанска списатељица L. Veccia Vaglieri⁽¹⁵⁾ у својој књизи “Одбрана Ислама”: “Мухамед а.с. је у својој дугој младости, када је имао најјачи сексуални нагон живео у друштву какво је арапско у коме је брак као друштвена институција био скоро изгубљен, вишеженство је било правило, а развод брака се лако давао. Упркос свему овоме оженио је само једну жену Хатицу р.а. која је од њега била пуно старија док је он имао 25 година. Оженио је из искрене љубави и није женио другу све док није умрла и док није напунио 50 година. Сваку жену је оженио или из политичких или из социјалних разлога с циљем да на тај начин отвори нови пут за ширење Ислама, да онима које су богобојазне укаже почаст или да успостави тазбинске везе са неким племенима желећи да на тај начин отвори нови пут за ширење Ислама. Изузетак је Аиша р.а. Дакле, Мухамед а.с. се није женио девицама, младим и лепим девојкама, па може ли се онда рећи да је био похотан?! Био је човек, а не Бог. Такође, због љубави према деци се изнова женио. Поред тога што је имао довољно средстава да преузме на себе терет тако огромне породице увек се држао пута потпуне једнакости према њима и никада се није дистанцирао од било које од њих. Увек је поступао у складу са праксом претходних посланика а.с. као што је био Муса и други за које се нико од људи не противи што су имали више жена. Дали то треба бити разлог да не знамо

⁽¹⁵⁾ „Рекли су о исламу“ – Др. Имадудин Халил

појединости и детаље њиховог живота док о породичном животу Мухамеда а.с. знамо све.”

Томас Карлајл⁽¹⁶⁾, познати енглески писац, каже о Мухамеду а.с. у својој књизи “Хероји”: “Мухамед није био похотан без обзира што га за то оптужују неправедно из непријатељства према њему. Највећу грешку и неправду чинимо када га сматрамо пожудним и похотним човеком. Они му не могу ништа осим да подигну прашину лажи и подмуклости. А не ваља тако! Мухамед а.с. нема ништа са лажима, подмуклошћу и дволичношћу.”

⁽¹⁶⁾ Ибид.

НЕКИ ОД ЛОГИЧКИХ ДОКАЗА ПОСЛАНСТВА МУХАМЕДА А.С.

КУРАНСКИ ДОКАЗИ

Каже Алах с.в.т. у Својој Часној Књизи:

"Мухамед није родитељ ниједном од ваших људи, него је Алахов посланик и последњи веровесник." (Ал-Ахзаб 40)

И приповедао је Иса а.с. о посланству Махамедовом а.с. у Инцилу, па каже Алах с.в.т.:

"А када Иса, син Мерјемин, рече: "О синови Израилови, ја сам вам Алахов посланик да вам потврдим пре мене објављени Теврат и да вам донесем радосну вест о посланику чије је име Ахмед, који ће после мене доћи" – и кад им је он донео јасне доказе, они рекоше: "Ово је права враџбина!" (Ас-Саф 6)

И каже Алах с.в.т.:

"Онима који ће следити Посланика, Веровесника, који неће знати читати ни писати, којег они код себе, у Теврату и Инцилу, записана налазе, који ће од њих тражити да чине добра дела, а од одвратних одвраћати их, који ће им лепа јела дозволити, а ружна им забранити, који ће их терета и тешкоћа које су они имали ослободити. Зато ће они који буду у њега веровали, који га буду подржавали и помагали и светло по њему послано следили – постићи оно што буду желели." (Ал-А'раф 157)

ДОКАЗИ ИЗ ПОСЛАНИКОВОГ А.С. СУНЕТА

Рекао је Посланик а.с.: „Пример мене и посланика пре мене је као пример човека који гради кућу, украшава је и улепшава, изузев ћошка где недостаје цигла. Људи је обилазе и дивећи се говоре: “Када би само имала још ова цигла, била би потпуна?!” Каже: “Ја сам та цигла и ја сам последњи посланик!” (Мутефекун алејх)

ДОКАЗИ ИЗ ПРЕТХОДНИХ ОБЈАВА ⁽¹⁷⁾

Ата’а ибн Јесар преноси: “Срео сам Абдулаха ибн Амра и рекао му: “*Кажи ми о опису Алаховог Посланика с.а.в.с. у Теврату*”, а он ми је одговорио: “*Да! Тако ми Алаха, он је описан у Теврату као што је описан и у Кур’ану: ‘О Веровесниче, Ми смо те послали као сведока и као доносиоца радосних вести и као посланика који опомиње’* (33:45), и као заштиту слабима. Ти си Мој роб и посланик, твоје име је Мутекеил (једно од имена Алаховог посланика Мухамеда с.а.в.с.) Он неће бити осоран и грубог срца. Алах га неће усмртити све док преко њега не упути народ који је на кривом путу, па да кажу: ‘Нема бога осим Алаха!’, и док преко њега не излечи окорела срца, уши које не чују и очи које не виде.” (Сахихул-Бухари)

Проф. Абдул-Ахад Давуд⁽¹⁸⁾ каже: “Покушао сам да се у мојим расправама ослоним на неке делове светих књига око којих се ретко расправља са језичког аспекта. Нећу се

⁽¹⁷⁾ Читалац треба знати да ми не прихватамо све што се наводи у овим цитатима из Теврата и Инцила, већ смо их навели као доказ јеврејима и хришћанима јер су то књиге у које они верују.

⁽¹⁸⁾ „Мухамед у светим књигама“ – Проф. Абдул-Ахад Давуд. Био је жидов, књига је издата у Катару.

служити латинским, грчким или арамејским зато што је то бескорисно већ ћу навести текст из оригиналног примерка који је издат од стране “Друштва британских и страних библија”. Прочитајмо следеће речи које се наводе у “Поновљеном закону”, (18. поглавље, 18. стих): “Подигнућу им пророка између њихове браће, као што си ти. Ставићу своје речи у његова уста...”

Ако се ове речи не односе на Мухамеда онда се оне нису ни оствариле и бесмислене су. Иса а.с. никада није тврдио да ово указује на њега, а његови помагачи (апостоли) су били истог става и они ишчекују повратак Исаа по други пут како би се остварило пророчанство. Оно што је све до сада сигурно и неспорно је да прва појава Исаа није оно што се наговештава да ће доћи у стиху (цитату) “подигнућу им пророка као што си ти”. Такође, повратак Исаа по други пут тешко да се може подвести под контекст и значење наведеног цитата. Црква верује да ће се Иса појавити као судија, а не као неко са новим законом (шериијатом), док је обећан онај који ће донети сабране законе у десној руци.

Негирајући тврдњу да се ради о личности обећаног Посланика друго посланство приписују Мусау а.с. У сваком случају, оно што пуно помаже када говоримо о “Божијој светлости из Фарана”, а то су брда Меке, су речи које се наводе у Теврату, Поновљени закон, 33. поглављу, 2. стиху: Он је рекао: „Господ је дошао са Синаја, обасјао их је са Сеира, засјао је с фаранских брда. С њим су биле небројене хиљаде светих анђела, а у десној руци сабрани листови њиховог верозакона.” У цитату се светлост господара пореди са светлошћу Сунца “Господ је дошао са Синаја, обасјао их је са Сеира”, али засијала је слава с фаранских брда где ће се са њим појавити хиљаде светих анђела и носиће у десној руци верозакон за њих. Нико од израиљана укључујући и Исаа није имао никакве везе са

фаранским брдима, осим Хаџер (жена Ибрахима а.с.) која је обишла седам бунара и након тога се настанили у Фарану (Меканским брдима).

Постање, 21. поглавље, 21. стих: “Он се настанио у пустињи Фаран, а мајка му је довела жену из египатске земље.” Од Исмаиловог првог детета Кајдара (Кидара) “Аднана” воде порекло потомци арапа који су се настанили у фаранским брдима и сматрали то својом домовином. Мухамед а.с. је, као што је свима познато, из лозе Исмаила а.с. и његовог сина Аднана. Затим се након извесног времена појавио као Посланик у фаранским (Меканским) брдима, па је освојио Меку са десет хиљада верника и дошао са сабраним шеријатом своје народу. Зар ово није пророчанство (најављено посланство) које је споменуто и које се остварило дословце??

Затим, пророчанство које је од посебне важности уз напомене:

11 Свети из места у којима живе Кидарови синови, чија слава прекрива небеса и земљу, хваљен нека је (из речи хамд је изведено име Мухамед што значи мемдух – хваљен, а поред тога становници фаранских брда су арапи којима је обећана објава). Нека кличу радосно они који живе у стеновитим крајевима (које су настанили Кидарови – Аднанови – синови). Нека кличу људи с горских врхова.

12 Нека дају славу Господу и величају га, нека објављују и шире његову хвалу на арапским острвима.

13 Господ ће као јунак изаћи. Као ратник ће распламсати свој жар. Повикаће, пустиће ратни поклич, биће моћнији од својих непријатеља. (Исаија 42/11-13)

У вези са овом темом имамо два веома важна пророчанства гдје се спомиње Кидар, тј. Аднан:

1 „Устани, засветли, јер је дошла твоја светлост, и Господња слава је засјала над тобом.

2 Јер, ево, мрак ће покрити земљу и густа тама народе, а над тобом ће засјати Господ, и његова слава видеће се над тобом.

3 Народи ће ићи ка твојој светлости и цареви ка сјају којим блисташ.

4 Подигни очи и погледај унаоколо! Сви се скупљају и долазе к теби. Издалека долазе твоји синови и твоје кћери које су неговане, и у наручју ношене.

5 Тада ћеш гледати и блистаћеш, твоје ће срце заиграти од велике радости, јер ће се к теби упутити морско благо, теби ће доћи богатство народа.

6 Мноштво камила прекриће те, младе камиле из Мадидјана и Ефе. Доћи ће сви из Саве. Донеће злато и тамјан. Они ће објављивати Господње хвале.

7 Сва кидарска стада скупиће се к теби. Служиће ти навајотски овнови. Као угодна жртва доћи ће на мој олтар, а ја ћу украсити свој дивни дом... (Исаија 60/1-7)

У другом пророчанству стоји:

13 Објава против пусте равнице (земље арапа): „У шуми у пустој равници проводићете ноћ ви, дедански каравани.

14 Изнесите воду пред онога ко је жедан! Становници земље Теме, изађите с хлебом пред бегунца.

15 Јер они беже од мачева, од извученог мача, од натегнутог лука, од жестоког рата.

16 Јер ми је овако рекао Господ: ‘За највише годину дана, као што је најамничка година, нестаће сва кидарска слава.

17 А од многих стрелаца, храбрих кидарских синова, мало ће остати...

Прочитајте ова пророчанства у Исаји, једном од јеванђеља у Теврату која говоре о доласку Божије светлости са фарана.

Дакле, Исмаил је живео у фаранским брдима где му се и родио син Кидар (Аднан) који је отац и главни предак арапа. Записано је о деци Кидаровој (Аднановој) да ће им доћи објава од Алаха и која ће почети код светог олтара (Божије куће) у време када је неправда испунила Земљу столећима. Након тога, баш на том парчету земље ће примити светло од Господара, а када се то деси и сва слава припадне Кидару долазиће му издалека славећи јунаке његових потомака. Након што се све то догоди мора нестати у току једне године услед бежања пред исуканим сабљама и затегнутим луковима. Да ли све ово алудира на неког другог из фарана, а не на Мухамеда?! (Погледати “Књига пророка Авакума” 3. поглавље)

Мухамед а.с. је од потомака Исмаила и његовог сина Кидара (Аднана) који се настанио у Фарану, а Мухамед а.с. је једини посланик који је дошао арапима са Божијом објавом у време када је неправда испунила земљу. Преко њега је заблистала Божанска светлост у Фарану. Мека је једини град у којем се слави име Господара у Његовој кући. Такође, Кидар је примио објаву код Алахове куће (а то је Мухамед) који је био нападан и прогањан од стране свог народа па је био приморан да учини хиџру из Меке. Погодила га је жеђ док је бежао од исуканих сабљи и затегнутих лукова. Годину дана после бекства сусрео се са потомцима Кидара на Бедру где се догодила прва битка између Мекелија и Посланика а.с. После ове битке потомци Кидара су били сломљени (они који су носили

лукове и стреле), а са поразом и њихова слава је била уништена. Пошто није било посланика они су прихватили објаву и испунили сва ова пророчанства. Па да ли након свега овога значи да се ова пророчанства још увек нису остварила? Такође, кућа Господара у којој ће се славити Његово име на коју се алудира у 60. поглављу у 7. стиху је Алахова света кућа – Ка’ба у Меки, а не црква спаситеља како тврде хришћански коментатори. Стада Кидара која се спомињу у 7. стиху не могу се довести у везу са црквом спаситеља. Чињеница је да су села и становници који следе Кидара једини људи на овом свету који нису од тада под утицајем цркве спаситеља. Такође, хиљаде војника које се спомињу у Поновљеном закону (33. поглавље) је од великог значаја. “Алах је обасјао својим светлом са Фарана и са тим светлом је дошло десет хиљада војника” Ако прочитате сву историју у вези са Фараном нећете наћи ниједан други догађај осим овог који је пред вама, а то је освајање Меке када је Посланик а.с. ушао у њу на челу са десет хиљада верника и својих следбеника из Медине. Вратио се у Алахову кућу са верозаконом у десној руци који обухвата све остале верозаконе и докида их. “Барклит” – дух истине којег је наговестио Иса а.с. није нико други до Мухамед а.с. Погрешно је сматрати да је он свети дух како га називају по теолошким схватањима, јер Иса каже – Он је вама прикладан, а ја ћу отићи далеко, јер ако то не учиним Барклит вам неће доћи. Међутим, онда када сам ја отишао послао сам га вама. Ове речи јасно значе да ће Барклит доћи након Месије (Исаа) и да он није био са њим када је изговорио ове речи. Да ли можемо закључити да је Месија (Иса) био лишен светог духа ако је долазак светог духа условљен доласком Месије? Осим тога, начин на који га је Месија (Иса) описао даје нам до знања да се ради о човеку, а не о духу: “Он неће говорити о себи, али ће говорити

људима оно што је чуо”. Да ли ћемо онда морати да закључимо да су Бог и свети дух били два различита бића и да ће свети дух говорити о себи и ономе што је чуо? Речи Месије јасно указују на оног којег ће Бог послати и назива га духом истине, а такође и Кур’ан на исти начин говори о Мухамеду а.с. па каже Узвишени:

"А није тако, он Истину доноси и тврди да су сви посланици истину доносили." (Ас-Сафат 37)

ДОКАЗИ ИЗ ИНЦИЛА

У Инцилу постоји велики број доказа који јасно говоре о доласку и посланству Мухамеда а.с. или спомињу нека од његових дела.

Јеванђеље по Јовану:

20 А он је признао, није затајио, него је признао: „Ја нисам Христос.”

21 На то су га они упитали: „Шта си онда? Јеси ли Илија?” Он је одговорио: „Нисам.” „Јеси ли пророк којег очекујемо?” Одговорио је: „Нисам!”

22 Тада су му рекли: „Ко си онда? Реци, да можемо одговорити онима који су нас послали. Шта ти кажеш о себи?”

23 Одговорио је: „Ја сам глас онога који виче у пустињи: ‘Поравнајте пут Господу’, као што је рекао пророк Исаија.”

24 А ти који су били послати били су од фарисеја.

25 Они су га упитали: „Зашто онда крштаваш ако ниси Христос ни Илија ни Пророк којег ишчекујемо?”

Споменути пророк у овом тексту није Иса а.с. већ Мухамед а.с. јер је Јован позивао и покрштавао за време Исаа и наговестио долазак пророка (веровесника).

У истом јеванђељу 14-16 Иса а.с. је рекао: “Тражићу од оца да вам да (одреди) другог који ће с вама остати заувек...”

У Инцилу реч Парацалон, Парацлете, Перицлутос значи Ахмед – хваљен. Реч Ахмед је једно од имена Мухамеда а.с. и спомиње се у Кур’ану, у сури Саф.

Преноси се у Инцилу (Барнаба 112 16-80) да је Иса а.с. рекао: “Због тога што ће ме Бог уздићи са Земље замениће ме другим, ишчекиваним, тако да ће свако помислити за њега да сам ја. И још нешто, све док зло не умре ја ћу дуго времена остати на свету у тој срамоти. Међутим, када дође Божији посланик Мухамед, Господ ће отклонити од мене ту мрљу.”⁽¹⁹⁾

У истом јеванђељу, 39. поглављу се наводи: “Адам, скочивши на своје ноге, виде у ваздуху натпис који је сијао као Сунце, а писало је: ”ПОСТОЈИ САМО ЈЕДАН БОГ, А МУХАМЕД ЈЕ ПОСЛАНИК БОЖИЈИ”. Затим са очинском љубављу први човек пољуби те речи, и протрља своје очи и рече: “Нека је благословљен тај дан кад ти будеш дошао на свет”⁽²⁰⁾.

⁽¹⁹⁾ „Рекли су о исламу“ – Др Имадудин Халил, стр. 93

⁽²⁰⁾ „Рабихат Мухаммеден ве лем ухсирал-месих“ –Др. Абдул-Му'ти Ад-Далати

МНОШТВО ЛОГИЧКИХ ДОКАЗА О ИСТИНИТОСТИ ЊЕГОВОГ ПОСЛАНСТВА И ВЕРОВЕСНИШТВА

1. Посланик а.с. је био неписмен и није знао ни да чита, ни да пише у свом неписменом народу. Било је врло мало оних међу њима који су знали да пишу како не би неко посумњао у објаву која је стизала Мухамеду а.с. тврдећи како је од некога преписао. Рекао је Узвишени:

"Ти пре ње ниједну књигу ниси читао, а ниси је ни десном руком својом писао; иначе, посумњали би они што лажи говоре." (Ал-Анкабут 48)

Мухамед а.с. је дошао са нечим чему се арапи нису могли супроставити, фасцинирао их је својом елоквентношћу и речитошћу. Његова вечна му'џиза (надприродно дело) је била Кур'ан који му је објављен. Рекао је Алахов Посланик а.с.: "Сваком веровеснику су дате му'џизе (наднаравна дела) како би му људи поверовали. Оно што је мени дато је објава (Кур'ан) и надам се да ћу ја бити веровесник са највише следбеника на Судњем дану." (Мутефекун алејх)

И поред тога што је његов народ био познат по речитости и оштроумности Кур'ан их је изазвао да дођу с нечим попут њега, а затим их је изазвао да дођу са једном суром сличном њему па каже Узвишени:

"А ако сумњате у оно што објављујемо робу СвOME, начините ви једну суру сличну објављеним њему, а позовите и божанства ваша, осим Алаха, ако истину говорите." (Ал-Бакарах 23)

Чак је изазвао и сва створења па каже Алах с.в.т.:

Реци: "Кад би се сви људи и цини удружили да сачине један овакав Кур'ан, они, такав као што је он, не би сачинили, па макар једни другима помагали." (Ал-Исра' 88)

2. Континуитет и опстанак његове мисије упркос свим потешкоћама на које је наилазио, догађајима који су се одиграли између њега и његовог народа који су кулминирали до те мере да је било наређено његово убиство, а самим тим и окончање његове мисије. Међутим, он је наставио позивати у веру са којом је послат и стрпљиво је подносио све што га је задесило од искушења, мука, прогона од стране свога народа на путу ширења вере Алаха Узвишеног. Да је био лажљивац и симулант – да је био онакав каквим га описују – оставио би своју мисију бојећи се за свој живот када је видео да се његов народ ујединио против њега у настојању да га убију и окончају његову мисију. Рекао је Др. М.Х. Дурани:⁽²¹⁾ “Доиста овај иман (веровање), огромно залагање, непоколебљивост и одлучност којима је вођен Мухамед а.с. довели су га до коначне победе. То је очигледан доказ његове искрености у свом позиву. Да је у његовој души постојала и најмања сумња или недостатак никада не би могао да издржи пред олујом која је трајала пуних 20 година.. Да ли је после овога потребан доказ његове потпуне искрености у намери, устрајности, моралу и узвишености душе? Сви ови фактори неминовно доводе до неизбежног закључка, а то је да је овај човек уистину Божији Посланик, а то је Мухамед а.с. Био је узор са својим извршним особинама, најбољи пример врлине и доброте, симбол искрености и верности.

⁽²¹⁾ Један део свог живота провео је радећи као пастор у цркви у Енглеској од 1939 – 1963. године, а затим је примио ислам. Из књиге „Рекли су о исламу“ – Др Имадудин Халил, стр. 106-107

Његов живот, његова искреност, устрајност, богобојазност, племенитост, његово убеђење и достигнућа, све су то јединствени докази његовог посланства. Било који човек ако проучава непристрасно његов живот и поруке посведочиће да је он, Мухамед, уистину посланик од Алаха и да је Кур'ан са којим је дошао људима уистину Божија књига. Сваки праведан, коректан и озбиљан интелектуалац који трага за истином мора доћи до овог суда и расуђивања."

3. Познато је да сваки човек – по својој природи – воли овосветска уживања у иметку, јелу, пићу, браку... Рекао је Узвишени Алах:

"Људима се чини да је лепо само оно за чим жуде: жене, синови, гомиле злата и сребра, дивни коњи, стока и усеви. То су благодати у животу на овоме свету; а најлепше место повратка је у Алаха." (Алу Имран 14)

Сваки човек се труди и настоји да добије ова уживања различитим средствима и начинима. Међутим, људи се разликују у начину (методи) на који ће доћи до њих. Једни то чине на легалан начин док други то чине нерегуларно. Знамо да су се неверници покушали нагодити са Послаником а.с. на почетку његове мисије и ставили су га на разна искушења и понудили му сва овосветска уживања. Обећали су да ће му испунити све жеље и захтеве. Ако жели углед – добиће га, ако жели жене – ожениће га најлепшим женама, ако жели иметак даће му га, али све то под условом да остави веру и позивање у њу. Одговорио им је са убеђењем надахнутим од Бога: "Нећу оставити позив у Ислам све док ми не донесете јак доказ да можете распирити пламен Сунца" (Силсилетус-Сахихату 1/194)

Да је био лажљивац и симулант – да је био онакав каквим га они описују– он би прихватио ову нагодбу и искористио

би ову прилику јер оно што је њему понуђено је нешто највредније чему тежи сваки човек и што је главна овосветска брига. Каже Др.М..Х.Дурани⁽²²⁾.” Пуних 13 година је непрестано трпео напор у Меки и 8 година у Медини⁽²³⁾. Све је то поднео и није одустао од свог става ни за длаку, био је чврст и постојан, непоколебљива срца, чврст и одлучан у својим циљевима и ставовима. Његов народ му је понудио власт и пред ноге су му бацили сва богатства града како би га одвратили од позивања у Ислам и ширења своје посланице. Одбио је сва та примамљива искушења и понуде и уместо тога је изабрао да буде узнемираван због своје мисије. Зашто? Зашто му никада није било стало до богатства, славе, власти, комфора, личног задовољства и изобиља? Човек мора добро размислити у колико жели доћи до одговора.”

4. Познато је да онај ко преузме власт и вођство има под својом контролом сва добра и људе који су му на услузи, а што се тиче Мухамеда а.с. он је знао да овај свет није вечна кућа. **Ибрахим преноси од Алкаме а овај од Абдулаха да је рекао: ”Лежао је Посланик а.с. на хасури па су му на телу остали трагови хасуре,па сам рекао: “О Алахов Посланиче, дражи си ми од оца и мајке, да си нам рекао (затражио) направили би смо ти простирку.” Посланик а.с. одговори: “Што се тиче мене и дуњалука, ја сам на њему као јахач који се задржи у хладу испод стабла а затим оде и остави га.” (Суннену Тирмизи)**

⁽²²⁾ Један део свог живота провео је радећи као пастор у цркви у Енглеској од 1939 – 1963. године, а затим је примио ислам. Из књиге „Рекли су о исламу“ – Др Имадудин Халил, стр. 106 - 105

⁽²³⁾ Тачно је да је провео у Медини 10 година.

Преноси се од Ну’мана ибн Бешира да је рекао: "Видео сам Алаховог Посланика када није имао ни лоших датула којих би се најео." (Сахиху Муслим)

Ебу Хурејре приповеда: “Породица Мухамеда а.с. не би се најела и по три дана узастопно.” (Мутефекун алејх) И поред тога што му је Арабијско полуострво било потчињено и што је он био себеб (узрок) сваког добра које је задесило муслимане било је момената када није имао довољно хране. Од Аише, р.а., се преноси да је Божији Посланик а.с. од неког Јевреја купио намирница на вересију а у залог му дао свој жељезни штит. (Сахихул-Бухари)

Ово не значи да он није могао добити оно што је желео. Сва богатства и добра су била пред њим у џамији и не би се померио са свог места, нити би доносио одлуке све док не би поделио сиромашнима и убогима. Међу његовим асхабима је било оних који су имали пуно богатства, који су се утркивали ко ће му бити на услузи и који су жртвовали све највредније ради њега, али Алахов Посланик а.с. је добро познавао суштину овога света па каже: “Алаха ми, дуњалук је у односу на ахирет само као кад неко од вас стави свој кажипрст у море - нека погледа с чиме се тај прст врати!” (Сахиху Муслим)

Рекла је Lady E. Cobold⁽²⁴⁾ у својој књизи “Ходочашће у Меку” (Лондон 1934. год.): “Иако је Мухамед био угледник и вођа Арабијског полуострва, он није размишљао о титулама, нити о изобиљу у којем би уживао већ је био задовољан с тим што је био Алахов посланик и што је служио муслиманима. Сам је чистио своју кућу и поправљао своју обућу. Био је племенит попут

⁽²⁴⁾ „Рекли су о исламу“ – Др Имадудин Халил

плодоносног ветра који би сиромашним и несрећним увек дао предност у односу на себе у ономе што је имао, а врло често не би имао довољно ни за себе.”

5. Посланика а.с. су задесиле неке тешке несреће које захтевају појашњење. Није могао спрам њих учинити ништа услед недостатка објаве па је један период живио у забринутости и жалости. Отуда случај неистине и лажи за коју је био Посланик а.с. оптужен а радило се о његовој части и тако је остао месец дана. Његови непријатељи су говорили против њега, клеветали га, ударили на његову част (оптужили су га да је његова супруга Аиша р.а. починила блуд), окривљивали га и оптуживали све док није дошла објава која је очистила његову супругу од тих оптужби. А да је био лажов, и онакав каквим га описују он би тај проблем решио одмах (не би чекао објаву), али Посланик а.с. не говори по своме хиру.

6. Посланик а.с. није за себе тражио положај изнад осталих људи и није био задовољан да ради нешто што указује на величање (охолост). Енес б. Малик каже: “Нико није био дражи асхабима од Посланика, салАлаху алејхи ве селем, али када би га видели нису му устајали знајући да то презире.” (Тирмизи)

О Посланику а.с. W. Irving⁽²⁵⁾ је рекао: ”И поред војних освајања и победа Посланик а.с. није био охол и егоистичан. Водио је ратове због Ислама а не због личних интереса тако да је на врхунцу своје славе сачувао једноставност и понизност. Презирао је да када уђе у просторију у којој је имало људи да му устају или да претерују у изражавању добродошлице према њему. Имао

(25) Амерички орјенталиста, из књиге: „Рекли су о исламу“ – Др. Имадудин Халил стр. 95-96

је за циљ формирање јаке и велике државе а то је Исламска држава у којој се судило по правди и није размишљао да се власт у њој пренесе на његову породицу.

7. Објава неких ајета у Кур'ану којима се кори Посланик Мухамед а.с. због неког поступка или ситуације везане за њега, као на пример:

"О Веровесниче, зашто себи ускраћујеш оно што ти је Алах дозволио – у настојању да жене своје задовољиш? А Алах прашта и самилостан је." (Ат-Тахрим 1)

Овај ајет је објављен зато што је он себи забранио мед због неких својих супруга па му је дошао укор од његовог Господара што је забранио себи оно што му је Алах дозволио.

"Нека ти Алах опрости што си дозволио да изостану, док се ниси уверио који од њих говоре истину, а који лажу." (Ет-Тевба 43)

У овом ајету Алах с.в.т. је укорио Посланика а.с. зато што је пожurio са примањем лажних оправдања од стране мунафика (лицемера) који су изостали из битке на Тебуку и опростио им на основу њихових изговора без да их претходно испита и види ко је од њих искрен, а ко лажов.

(67) Ниједном веровеснику није допуштено да држи сужње док не извојује победу на Земљи; ви желите пролазна добра овога света, а Алах жели онај свет. – Алах је силан и мудар.

(68) Да није раније Алахове одредбе, снашла би вас патња велика због онога што сте узели. (Ал-Анфал 67-68)

Каже Аиша р.а.: Да је Посланик а.с. сакрио било шта од објаве сакрио би следећи ајет:

"У себи си скривао оно што ће Алах обелоданити и људи си се бојао, а прече је да се Алаха бојиш." (Сахихул-Бухари)

Затим речи Узвишеног:

"Од тебе не зависи да ли ће Он покајање њихово примити или ће их на муке ставити, јер они су заиста насилници." (Алу Имран 128)

(1) Он се намрштио и окренуо

(2) зато што је слепац њему пришао.

(3) А шта ти знаш – можда он жели да се очисти. (Абаса 1-3)

Рекао је Lightner у својој књизи "Исламска религија⁽²⁶⁾": "Једном је Алах објавио Свом Посланику ајете у којима га жестоко критикује зато што је окренуо своје лице од сиромашног слепца како би причао са богатим, утицајним човеком. Тај догађај је повод објаве ових ајета. Да је онако како говоре неки хришћани сигурно не би било ових ајета."

8. Вероватно један од коначних, дефинитивних доказа истинитости Посланства Мухамеда а.с. и онога са чиме је дошао је сура Ал-Месед у којој се спомиње да ће његов стриц Ебу Лехеб дефинитивно завршити у ватри (џехенему). Ова сура је објављена још на почетку Посланикове а.с. мисије, а да је он алејхис селам лажов и онакав каквим га описују не би могао донети овако коначан суд јер би његов стриц можда примио Ислам?

⁽²⁶⁾ Енглески истраживач, добитник је бројних признања за свој докторат из права, филозофије и теологије. Из књиге „Рекли су о исламу“ – Др. Имадуддин Халил

Рекао је Gary Miller⁽²⁷⁾: “Ебу Лехеб је мрзео Ислам до те мере да је пратио Мухамеда а.с. где год је ишао како би умањео и оспорио оно што говори. Када би видео Посланика а.с. говорио би људима странцима након што би Посланик а.с. завршио свој говор – Шта вам је рекао Мухамед? Ако вам каже за нешто да је бело, знајте да је црно. Ако вам каже за нешто да је ноћ, знајте да је дан. Супростављао се свему ономе што је говорио Посланик а.с. и наводио би људе да посумњају у Посланика а.с. Десет година пре смрти Ебу Лехеба објављена је сура по имену Ел-Месед. Ова сура потврђује да ће Ебу Лехеб скончати у цехенему, **тј. да Ебу Лехеб неће примити Ислам.** Током целих десет година Ебу Лехеб је могао изаћи пред људе и рећи – Мухамед говори да ја нећу примити Ислам и да ћу завршити у цехенему (паклу), али ја вам сада кажем да желим прихватити Ислам и постати муслиман! Шта мислите сада? Да ли је Мухамед искрен у ономе што говори или не? Да ли је објава с којом је дошао од Бога?

Међутим, Ебу Лехеб ово никада није урадио. Иако су сва његова дела пркосила Посланику а.с., по овом питању му се није супроставио. Поента ове приче је да Посланик а.с. каже Ебу Лехебу – У реду, ти ме мрзиш и желиш да завршиш са мном. Имаш прилику да оспориш и опонираш мојим речима! Међутим Ебу Лехеб за свих тих десет година ово није урадио!! **Никада није примио Ислам нити се претварао да је у Исламу!** Десет година је имао прилику да сруши Ислам у једној минути! Међутим ова

⁽²⁷⁾ Највећи хришћански мисионар у Канади који је објавио свој прелазак на ислам и постао је највећи исламски мисионар у Канади, био је један од веома активних мисионара у позивању у хришћанство а такође је један од оних који је имао велико знање о Библији. Преноси се из његове књиге “Задивљујући Кур'ан”

сура није говор Мухамеда а.с. већ говор Онога који зна скривено, **и Који је знао да Ебу Лехеб никада неће прихватити Ислам** (чак ни привидно).

Како је Мухаммед а.с. могао знати да ће Ебу Лехеб потврдити оно што је речено у овој сури осим **да је то објава од Алаха??**

Како је могао бити тако убеђен свих десет година да је он на истини, **ако он није знао да је то објава од Алаха??**

Да би неко нешто овако озбиљно тврдио то значи само једно – **ово је објава од Алаха.**

(1) Нека пропадне Ебу Лехеб, и пропао је!

(2) Неће му бити од користи благо његово, а ни оно што је стекао,

(3) ући ће он, сигурно, у ватру распламсалу,

(4) и жена његова, која сплеткари;

(5) о врату њену биће уже од личине усукане! (Сура Месед 1-5)

9. У једном од кур'анских ајета се спомиње име Ахмед (хваљен) уместо Мухамед. Каже Узвишени Алах:

"А када Иса, син Мерјемин, рече: "О синови Израилови, ја сам вам Алахов посланик да вам потврдим пре мене објављени Теврат и да вам донесем радосну вест о посланику чије је име Ахмед, који ће после мене доћи" – и кад им је он донео јасне доказе, они рекоше: "Ово је права враџбина!" (Ас-Сафф 6)

Да је Мухамед а.с. био лажов и онакав каквим га они сматрају ово име не би било споменуто у Кур'ану.

10. Такође, један од доказа да је посланство Мухамеда а.с. истина је и то што је његова вера опстала до данашњег

дана као и чињеница да људи прихватају Ислам у великом броју и утичу на припаднике других вера, а све то упркос скромној подршци Исламском мисионарству како материјалној тако и у људству, супротно континуираној борби и залагању против Исламске да'ве (мисионарства), борби у којој се не штеди труда како би се дискредитовао и искривио Ислам и скренула пажња с њега. То је зато што је Господар Узвишени обећао да ће сачувати ову веру па каже:

"Ми, уистину, Кур'ан објављујемо и заиста ћемо га Ми чувати!" (Ал-Хиџр 9)

Рекао је Th. Carlyle о Мухамеду а.с. у књизи на енглеском⁽²⁸⁾: „Да ли сте икада видели да човек који је лажов може имати овако дивну веру? Такав човек није у стању да изгради кућу од цигле! Ако он не познаје својства кречног малтера, земље или нечег сличног од чега се кућа гради онда је то само гомила рушевина и мешавина материјала која није достојна и вредна тога да остане на својим темељима 12 векова и да у њој живи двеста милиона људи, већ ће се срушити и доживети колапс као да је није ни било. Ја засигурно знам да се човек у својим пословима треба придржавати свих природних законитости, иначе му се нико неће одазвати. Лаж је оно што објављују неверници, а затим то улепшавају све док не почну умишљати да је то истина. Несрећа је заваравати људе, народе и нације таквим заблудама.“

Алах је сачувао Кур'ан у Мусхафима и прсима људи из генерације у генерацију јер његово чување, учење, проучавање и подучавање других њему је нешто чему стреме муслимани и такмиче се у томе како би постигли

⁽²⁸⁾ „Рекли су о исламу“ – Др. Имадуддин Халил, стр. 123

добро које је у њему. Каже се у хадису: „Најбољи међу вама је онај ко научи Кур'ан, а затим друге подучава њему.“ (Сахихул-Бухари)

Било је неколико покушаја да се у Кур'ану часноме нешто дода или одузме, или пак да се замене неки харфови, међутим сви ти покушаји су били безуспешни јер су одмах откривени и с лакоћом препознати међу кур'анским ајетима.

Што се тиче сунета (паксе) Алаховог Посланика, другог извора у Исламу, он је сачуван преко поверљивих и праведних људи који су своје животе посветили слеђењу хадиса Посланика а.с. Забележили су сахих (веродостојне) хадисе, издвојили слабе (даиф) хадисе и говорили о овој теми. Онај ко се врати на књиге из хадиса које третирају и тичу се сунета спознаће суштину труда и напора како би се сачувало све оно изворно од Посланика а.с. и отклонила сумња у ономе што је истина о њему.

Рекао је Michael Hart у својој књизи “Дирасетул-миетил-еваил”⁽²⁹⁾: “Мухамед је основао и проширио једну од највећих религија на свету и постао је један од водећих светских политичких лидера.”⁽³⁰⁾ И сада, након што је прошло 13 векова после његове смрти утицај и траг који је он оставио је и даље јак и силовит.”

⁽²⁹⁾ Американац, добитник више научних признања, докторирао из астрономије на универзитету Беренсон. 1972. године радио у истраживачким центрима и опсерваторијама, један је од утемељивача примењене физике – из књиге „Рекли су о исламу“ – Др. Имадудин Халил.

⁽³⁰⁾ Ми кажемо да нико није био на том степену већ је Мухамед а.с. био већи од свих.

11. Исправност принципа са којима је дошао Мухамед а.с., њихова аутентичност и валидност за свако време и место као и позитивни ефекти и резултати њихове примене сведоче и потврђују да оно са чиме је он дошао је објава од Алаха Узвишеног. Такође, шта је спорно у томе што је Мухамед а.с. посланик којег је послао Узвишени Алах ако знамо да су и пре њега слати многи посланици и веровесници? Свакако је одговор да у томе није ништа спорно са аспекта логике и легитимности па због чега се онда негира његово посланство и веровесништво свим људима, а потврђују се и признају посланства веровесника пре њега!?

12. Затим, прописи и закони са којима је дошао Ислам преко Мухамеда а.с. на пољу међуљудских односа, ратовања, брака, економије, политике, обредословља итд. Цело човечанство није у стању доћи с нечим сличним, па да ли је онда могуће да један неписмен човек који није знао ни читати ни писати дође са тако савршеним системом, уређењем које организује све овосветске односе, послове и релације? Зар све то не указује на истинитост његовог посланства и веровесништва и да он алејхиселам не говори по свом хиру (хејфу)?

13. Посланик а.с. није почео са својом мисијом нити је обзнанио све док није напунио 40 година. Прошле су године младости, виталности и снаге, а дошле године старости, смирености, одмора и спокоја. Каже Th. Carlyl⁽³¹⁾ у својој књизи “Хероји”: “Оно што побија тврдње оних који говоре како Мухамед а.с. није био искрен у својој мисији је то да је своју најлепшу младост када је био пун снаге и елана провео у мирном и спокојном животу (са Хатицом р.а.) и како за то време није покушао да изазове

⁽³¹⁾ „Рекли су о исламу“ – Др. Имадудин Халил 124 стр.

никакву збрку нити галаму, нити било шта што би могло алудирати на то да је желео славу, углед и власт... И тек након што му је прошла младост и дошла старост у његовим прсима се усковитлао вулкан који је био успаван, али и бунтован у жељи за нечим племенитим и великим.”

14. Рекао је R. Landau⁽³²⁾ у својој књизи “Ислам и арапи”: “Мисија Мухамеда а.с. је била веома тешка и не може је остварити неки шарлатан вођен и ограничен себичним побудама. Овакав опис се може наћи код неких западњачких писаца од раније како је посланик арапа очекивао успех својим личним залагањем и трудом. Искреност Мухамеда а.с. с којом је обављао своју мисију, потпуно веровање његових следбеника у оно што му се објављује као и искуство генерација кроз векове довољно говоре о њему. Дакле, ради се о неоснованим и неразумним оптужбама на Мухамеда а.с. за било какву намерну обману или подвалу, а историја није забележила да је нека намерно учињена превара опстала толико дуго. Ислам не само да је опстао све до данас, више од 13 столећа, већ непрестано, из године у годину, има све више нових следбеника. Странице историје нам не пружају ниједан пример да је неко ко је био преварант и лукав у својој мисији успео да створи једну од најплеменитијих, светских империја и цивилизација.”

(32) Енглески критичар и професор за исламске студије и Северну Африку у Сад-у и за азијске студије у Сан Франциску (1953) „Рекли су о исламу“ – Др. Имадудин Халил.

ШТА ПОДРАЗУМЕВА СВЕДОЧЕЊЕ ДА ЈЕ МУХАМЕД АЛАХОВ ПОСЛАНИК

1. Веровање да је Мухамед а.с. послат целом човечанству. Његово посланство није ограничено на само један народ или време, већ је општег карактера и важи за свако време и место све до Судњег дана. Каже Узвишени Алах:

"Нека је узвишен Онај који робу Своме објављује Кур'ан да би световима био опомена." (Ал-Фуркан 1)

2. Чврсто убеђење у његову безгрешност по питању достављања објаве од Узвишеног Алаха јер је рекао Узвишени:

"Он не говори по хиру своје – то је само Објава која му се обзнањује."

(Ан-Наџм 3-4)

Што се тиче осталих ствари он је човек који је о својим проблемима и ставовима размишљао и сходно томе поступао. Дошло је у хадису: "Некада се ви парничите преда мном па је могуће да неко од вас буде речитији од оног другог па да помислим да он говори истину и донесем пресуду у његову корист. Али, коме ја тако досудим право другог муслимана, нека зна да је то дио Џехенема." (Мутефекун алејх)

3. Чврсто убеђење да је Мухамед а.с. послат као милост свим људима. Рекао је Узвишени Алах:

"А тебе смо само као милост световима послали." (Ел-Енбија' 107)

Истину је рекао Узвишени Алах, Мухамед а.с.је милост у сваком смислу и значењу те речи извео је људе из робовања људима у робовање Господару људи, из неправде и тираније у правду Ислама и из тескобе дуњалука у пространства ахирета.

4. Чврсто уверење да је он последњи посланик, печат посланства и најодабранији међу њима, после њега неће бити ни посланика нити веровесника. Каже Алах Узвишени:

"Мухамед није родитељ ниједном од ваших људи, него је Алахов посланик и последњи веровесник." (Ал-Ахзаб 40)

5. Чврсто убеђење да је са њим вера употпуњена и усавршена и њој се не сме ништа додати нити одузети, јер каже Узвишени:

"Сада сам вам веру вашу усавршио и благодат Своју према вама употпунио и задовољан сам да вам Ислам буде вера." (Ал-Маида 3)

Из овога се види свеобухватност Ислама у свим животним аспектима и пољима – политичком, економском, друштвеном и моралном. Ислам представља и веру и државу у сваком смислу тих речи. Каже о томе енглески мислилац и идеолог Kwelem⁽³³⁾ у својој књизи (Исламско веровање 119-120 стр.): "Кур'ански прописи нису ограничени само на одгојне и верске одредбе. Кур'ан је универзални устав и закон за Исламски свет који обухвата грађанске, трговинске, ратне, судске, кривичне и казнене одредбе. То је верски закон око кога гравитирају све ствари како верске тако и овосветске, чува живот и његово достојанство, штити права заједнице, али и појединца,

⁽³³⁾ „Рекли су о исламу“ – Др. Имадудин Халил

брине о личном интересу човека, али и друштва, води рачуна о казни на овом и будућем свету... На основу овога Кур'ан се значајно разликује од хришћанских светих књига у којима нема ништа од основа вере већ се углавном ради о спојеним причама, митовима и великој заблуди и тумарању у вези са тим кога треба обожавати... Све је то неразумно и без икаквог ефекта.”

6. Чврсто убеђење да је Мухамед а.с. у потпуности извршио свој задатак који му је био поверен од Алаха Узвишеног, доставио је своју посланицу и посаветовао свој умет па није оставио ниједно добро, а да на њега није указао и наредио да се чини, нити је оставио неко зло, а да на њега није упозорио и забранио га. Рекао је Алахов Посланик а.с. на опроштајном хаџу када се обратио хиљадама људи: “Зар ван нисам доставио? Рекоше – Да! Затим Посланик а.с. рече: - Алаху посведочи.” (Мутефекун алејх)

7. Уверење да је верозакон (шеријат) који је објављен Мухамеду а.с. једини прихваћен код Алаха након што је објављен и да се Алах не може на другачији начин обожавати. Алах неће примити ниједан други шеријат и људи ће рачун полагати по његовим правилима и прописима јер Алах Узвишени каже:

"А онај који жели неку другу веру осим Ислама, неће му бити примљена, и он ће на ономе свету настрадати." (Алу Имран 85)

Дошло је у хадису: “Тако ми Онога у Чијој руци је мој живот, свако ко чује за мене од овога умета, био он јевреј или кршћанин, а затим умре, а не поверује у оно са чиме сам послат, биће од становника ватре (Џехенема).” (Сахиху Муслим)

8. Покорност Посланику а.с. Рекао је Узвишени:

"Они који су послушни Алаху и Посланику биће у друштву веровесника̄, и праведника̄, и шехида̄, и добрих људи, којима је Алах милост Своју даровао. А како ће они дивни другови бити!" (Ан-Ниса' 69)

Ова покорност се огледа у чињењу онога што је он алејхиселам наредио и остављању онога што је забранио, јер каже Узвишени Алах:

"Оно што вам Посланик као награду да̄ – то узмите, а оно што вам забрани – оставите; и бојте се Алаха јер Алах, заиста, страховито кажњава." (Ал-Хашр 7)

Алах Узвишени је објаснио какве су последице непокорности према Алаховом Посланику па каже:

"А онога ко се буде против Алаха и Посланика Његова дизао и преко граница Његових прописа прелазио – Он ће у ватру бацити, у којој ће вечно остати; њега чека срамна патња." (Ан-Ниса' 14)

9. Задовољство његовим судом и неприговарање на оно што је он прописао и одредио, јер каже Узвишени:

"И тако Ми Господара твога, они неће бити верници док за судију у споровима међусобним тебе не прихвате и да онда због пресуде твоје у душама својим нимало тегобе не осете и док се сасвим не покоре."
(Ан-Ниса' 65)

Ово такође значи да његовом шеријату и суду треба дати предност над свим осталим законима, судовима и системима, јер каже Алах Узвишени:

"Зар они траже да им се као у паганско доба суди? А ко је од Алаха бољи судија народу који чврсто верује?" (Ал-Маидах 50)

10. Слеђење његовог пута јер каже Алах Узвишени:

Реци: "Ако Алаха волите, мене следите, и вас ће Алах волети и грехе вам опростити!" – А Алах прашта и самилостан је. (Алу Имран 31)

Треба се угледати на њега а.с. и он нам треба бити пример и узор којим ћемо се водити, па каже Узвишени:

"Ви у Алаховом Посланику имате диван узор за онога који се нада Алаховој милости и награди на ономе свету, и који често Алаха спомиње."
(Ал-Ахзаб 21)

Слеђење Посланика а.с. захтева познавање и проучавање његове сире (биографије) како би се на њега угледали и њиме руководили. Каже Зејнулабидин – Алиј бин Хусејн бин Алиј бин Еби Талиб р.а.: "Учили смо о животопису и походима Посланика а.с. као што смо учили кур'анске суре." Ел-Бидаје вен-нихаје/ Ибн Кесир 3/242

11. Посланику а.с. треба дати место и положај које му је дао Алах с.в.т., не треба претеривати у његовом величању нити умањивати његову вредност, јер каже Мухамед а.с.: "Немојте претеривати у мом величању (уздизању) као што су то чинили хришћани са сином Мерјеминим (Исаом а.с.). Ја сам Алахов роб па реците Алахов роб и Његов посланик." (Сахихул-Бухари)

12. Када се спомене Алахов Посланик а.с. треба на њега донети салеват, јер каже Узвишени:

"Алах и мелеки Његови благосиљу Веровесника. О верници, благосиљајте га и ви и шаљите му поздрав!" (Ал-Ахзаб 56)

Рекао је Мухамед а.с.: "Шкртица је онај у чијем присуству буде споменуто моје име, а он ме салаватом не спомене!" (Тирмизи)

13. Љубав и поштовање према Посланику а.с. у односу на све остало јер након Узвишеног Алаха он а.с. има највеће заслуге када се ради о упуту људи у Ислам. У слеђењу и опонашању Мухамеда а.с. је срећа на овом и будућем свету, јер је рекао Узвишени Алах:

Реци: "Ако су вам очеви ваши, и синови ваши, и браћа ваша, и жене ваше, и род ваш, и имања ваша која сте стекли, и трговачка роба за коју страхујете да прође неће имати, и куће ваше у којима се пријатно осећате – милији од Алаха и Његова Посланика и од борбе на Његову путу, онда причекајте док Алах Своју одлуку не донесе. А Алах грешницима неће указати на Прави пут." (Ат-Тавбах 24)

Посланик а.с. је објаснио који су то плодови љубави према њему а.с. одговоривши човеку који га је упитао: "О Алахов Посланиче, када ће Судњи дан?" Посланик а.с. му одговори: "А шта си припремио за њега?" Рече: "Нисам припремио за њега ни много намаза ни много поста, а ни садаке. Али, волим Алаха и Његовог Посланика." Мухаммед а.с. му је одговорио: "Ти ћеш бити са оним кога волиш! (Мутефекун алејх)

У другом хадису стоји: **“Код кога буду три особине, осетит ће сласт имана: -Да му Алах и Његов Посланик буду дражи од свега мимо њих, да заволи човека само у име Алаха, и да презире да се врати у неверство као што презире да буде бачен у Ватру.”** (Мутефекун алејх)

Љубав према Посланику а.с. подразумева и љубав према онима које је волио Мухамед а.с. као што су његова породица и асхаби, а мржњу према ономе што је он мрзео, као и лојалност онима које је он овластио и поставио, а непријатељство према онима са којима је Посланик а.с. био у непријатељским односима јер је он волео у име Алаха и мрзео у име Алаха.

14. Позивање у Ислам, његово ширење и достављање људима и оживљавање праксе Посланика а.с. мудрошћу и лепим саветима. Треба подучити онога ко не зна, опоменути немарног и све то мора бити у складу са речима Узвишеног Алаха:

"На пут Господара свога мудро и лепим саветом позивај и с њима на најлепши начин справљај!" (Ан-Нахл 125)

Рекао је Посланик а.с.: **“Доставите од мене па макар и један ајет.”** (Сахихул-Бухари)

15. Одбрана Посланика а.с. и његовог сунета (правца) тако што ћемо негирати све оно што се односи на њега лично, а чега се он одрекао и тако што ћемо појаснити чињенице ономе ко их не познаје. Његов сунет ћемо штитити тако што ћемо одговарати на сумње и подвале које долазе од стране непријатеља Ислама.

16. Чврсто се треба држати сунета (правца) Посланика а.с. јер он у хадису каже: **“Држите се мог сунета и сунета**

праведних халифа. Држите се тога својим кутњацима и чувајте се новина у вери, јер свака новина (у вери) је новотарија, а свака новотарија је заблуда. (Муснед имама Ахмеда)

ЗАКЉУЧАК

Завршићемо ову студију речима француског песника Ла Мартина који каже о величини Мухамеда а.с.:⁽³⁴⁾ “Никада пре у људској историји, свесно или несвесно није било тако важне мисије. Та мисија је била надљудска и уклонила је заблуде које су стајале попут бране између човека и Створитеља. Посредством те мисије Бог је допро до човека и човек до Бога. Преко Посланика а.с. се враћамо идеји божанства, њеној исправности и светости усред анархије лажних божанстава и идола које је народ обожавао у то време. Никада се пре није догодило да човек надмаши људске границе са тако скромним ресурсима јер се он ослањао на сопствену концепцију у реализацији своје величанствене мисије и нико му није помогао осим шачице верника који су веровали у њега у овом забаченом кутку огромне пустиње.

Коначно, никада пре се није догодило да неко покрене тако огромну и трајну револуцију у целом свету. За мање од два века након што се Ислам појавио јаким и чврстим веровањем и оружјем загосподарио је целим Арабијским полуострвом, затим је у име Алаха освојио Перзију, Хоросан, Ирак, Западну Индију, Сирију, Етиопију, целу Северну Африку, велики број у Медитеранском мору, Шпанију и део Француске.

Ако се узме величина циља, мала количина средстава и грандиозност резултата, као три мере људског генија, ко би се онда усудио да са Мухамедом упореди иједног великог

⁽³⁴⁾ Ислам и кршћанство/ Азизус-Самед

човека модерне историје? Ти великани су само napravili оружје, или успоставили секуларне законе, или изградили империје материјалне природе које су у већини случајева гледали како се распадају пред њиховим очима.

Међутим, Мухамед а.с. није покренуо само војске, империје, краљевине и народе и успоставио законе и прописе већ је са тиме покренуо милионе оних људи који данас настањују више од трећине света. Учинио је и више од тога – алармирао је и покренуо свештенике, великодостојнике, религије, идеје, убеђења и душе ка путама књиге чији ајети постају законом који уређује. Формирана је нација духовности у којој су задржани народи различитих раса, боја и језика. Оставио нам је особености и наслеђе који су неизбрисиви за Исламски умет, а то су мржња према ширку (многобоштву) и робовање Једном Једином Богу до Којег погледи не могу допрети. Овим се одликују они који верују у Мухамеда а.с. – Чврстим ставовима против лажних богова и многобоштва који небо чине нечистим. улазак трећине становништва Земље у његову веру је Му'џиза (чудо), или боље речено, то није чудо човека већ чудо ума.

Идеја тевхида (монотеизма) којој је Мухамед а.с. позивао била је чудо сама по себи, а настала је усред легенди и митова који су чувани у пракси врачара, свештеника и оних који су се бринули о киповима. Та идеја је била одмах у стању да једним говором униште све идоле и кипове који су били обожавани и да распламса ватру у трећини света. Доиста живот Мухамеда а.с. и његова размишљања о свемиру, његова храбра револуција против митова и заблуда у његовој земљи, његова храброст против гнева пагана, снага и стрпљиво подношење свих искушења и

злостављања током 15 година у Меки⁽³⁵⁾, стрпљење на самовољи народа и њиховом презиру до те мере да је постао њихова жртва. И поред свега споменутог Посланик а.с. је био устрајан у својој мисији и борби против моралног нереда и цахилијетских (паганских) обичаја. Дубоко је веровао у успех, био је смирен када би га задесиле невоље и потешкоће, а понизан у победама. Његове амбиције које су биле посвећене идеји тевхида (монотеизма), а никако престижу и власти, његове дове које су биле непрестане, његово обраћање Алаху, његова смрт и велика победа након смрти, све ово сведочи да се не ради о лажном посланику већ о чврстом и темељном веровању и непоколебљивом убеђењу. То јако убеђење му је дато како би успоставио праву веру, изградио њену акиду (идеологију) на два основна принципа, а то су: Алахова једноћа и Његова нематеријалност. На основу првог принципа спознајемо и учимо ко је Алах, а други принцип је у вези са гајбом (скривеним). Мухамед а.с. је мудрац, говорник, законодавац, ратник, освајач, мислилац, посланик, оснивач рационалне религије у којој се не робује и не обожавају се кипови и идоли, лидер 20 империја које је сјединио у једну духовну која не познаје границе. То је био Мухамед. Ако погледамо на основу свих критеријума по којима меримо величину и вредност човека запитајмо се да ли постоји већа личност од Мухамеда?!”

Ти си мој отац и мајка, о Алахов Посланиче. Ја признајем да ти нисам дао довољно права која ти припадају у овој књижици. Навео сам само неке смернице и сажетак који говоре о овом великом Посланику који је својом мисијом за сва времена поразио многобошце и следбенике страсти,

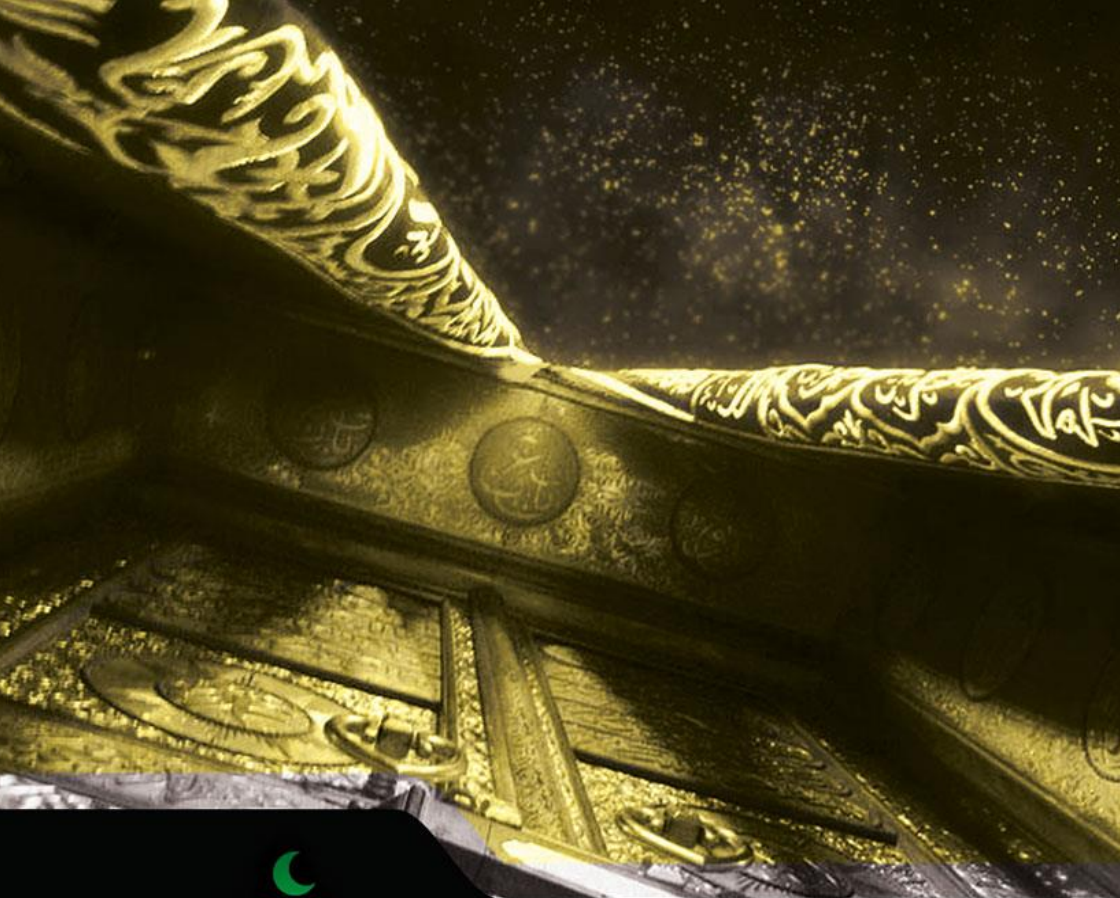
⁽³⁵⁾ Тачно је да је у Меки Мухамед а.с. позивао 13 година

овосветских амбиција и животињских порива који су настојали поробити човечанство.

Молим Алаха да ова књига буде у складу са оним што се приписује овој племенитој личности, чиста од измишљотина и лажи и кључ за још већу спознају и знање о овој великој личности која упућује на свако добро и упозорава на свако зло. Његов говор и дела су начин и правила преко којих се стиче Алахово задовољство и Џенет. Молим Узвишеног Алаха да се одрекнемо слепог слеђења предака које је засновано на незнању и да наш почетак буде утемељен на знању и истраживању онога што желимо прихватити и радити по њему.

WWW.ISLAMLAND.COM

ISLAMILAND

GROW GOODNESS BY YOUR HAND

EXPLORE ISLAM IN ALL LANGUAGES

WWW.ISLAMLAND.COM